

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud ve Svitavách rozhodl soudcem Mgr. Petrem Machačkou ve věci

žalobců:

a) Pavel Ryšánek, narozený dne 29. 5. 1953

bytem Sasanková 2, 106 00 Praha 10

zastoupený advokátem JUDr. Martinem Purkytem

sídlem nám. 14. října 496/13, 150 00 Praha 5

a) Mgr. Zuzana Bucková, narozená dne 28. 11. 1982

bytem Na Farkáně II 171/6, 150 00 Praha 5

zastoupená advokátem JUDr. Martinem Purkytem

sídlem nám. 14. října 496/13, 150 00 Praha 5

proti

žalované:

ČR - Státní pozemkový úřad, IČO 01312774

sídlem Husinecká 1024/11a, 130 00 Praha 3

zastoupená advokátem Mgr. Miloslavem Strnadem

sídlem Jugoslávská 29/620, 120 00 Praha 2 - Vinohrady

o uložení povinnosti uzavřít smlouvu o převodu pozemků,

tímto částečným rozsudkem,

takto:

Nahrazuje se projev vůle žalované uzavřít s žalobci tuto smlouvu o bezúplatném převodu pozemků ve vlastnictví státu podle zák. č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku (dále jen „zákon o půdě“):

Česká republika – Státní pozemkový úřad
IČO: 01312774
se sídlem Husinecká 1024/11a
130 00 Praha 3
(dále jen „převodce“)

a

Pavel Ryšánek
narodený 29. 5. 1953
bytem Sasanková 2
106 00 Praha 10

a

Mgr. Zuzana Bucková
narodená 28. 11. 1982
bytem Na Farkáně II 171/6
150 00 Praha 5
(dále jen „nabyvatelé“)

uzavírají podle ust. § 11a zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku, v platném znění (dále jen „zákon o půdě“) tuto

Smlouvu o převodu pozemků:

I.

Česká republika – Státní pozemkový úřad jako převodce spravuje mimo jiné nemovitosti (dále jen „pozemky“):

- parc. č. 104, parc. č. 127/1 a parc. č. 441/6, zapsané na LV č. 10002 pro k. ú. Jedlová u Poličky, obec Jedlová, u Katastrálního úřadu pro Pardubický kraj, Katastrální pracoviště Svitavy,
- parc. č. 547, zapsané na LV č. 10002 pro k. ú. Moravská Kamenná Horka, obec Kamenná Horka, u Katastrálního úřadu pro Pardubický kraj, Katastrální pracoviště Svitavy,
- parc. č. 3562, parc. č. 3563, zapsané na LV č. 10002 pro k. ú. Linhartice, obec Linhartice, u Katastrálního úřadu pro Pardubický kraj, Katastrální pracoviště Svitavy,
- parc. č. 597/1, zapsaný na LV č. 10002 pro k. ú. Pacov u Moravské Třebové, obec Městečko Trnávka, u Katastrálního úřadu pro Pardubický kraj, Katastrální pracoviště Svitavy,
- parc. č. 2213, zapsaný na LV č. 10002 pro k. ú. Mladějov na Moravě, obec Mladějov na Moravě, u Katastrálního úřadu pro Pardubický kraj, Katastrální pracoviště Svitavy,
- parc. č. 178/3, parc. č. 178/4 a parc. č. 190/1, zapsané na LV č. 10002 pro k. ú. Karle, obec Karle, u Katastrálního úřadu pro Pardubický kraj, Katastrální pracoviště Svitavy,
- parc. č. 496/6 a parc. č. 496/4, zapsané na LV č. 10002 pro k. ú. Kunčina, obec Kunčina, u Katastrálního úřadu pro Pardubický kraj, Katastrální pracoviště Svitavy,

II.

Nabyvatelům vznikl nárok na bezúplatný převod pozemků z vlastnictví státu podle ust. § 11a zákona o půdě plynoucí z rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy – Pozemkového úřadu zn. PÚ 209/97, ze dne 29. 1. 1997; rozhodnutí Magistrátu hlavního

města Prahy – Pozemkového úřadu zn. PÚ 210/97, ze dne 30. 1. 1997; rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy – Pozemkového úřadu zn. PÚ 211/97, ze dne 31. 1. 1997; rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy – Pozemkového úřadu zn. PÚ 262/97, ze dne 4. 2. 1997; rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy – Pozemkového úřadu zn. PÚ 548/97, ze dne 6. 3. 1997; rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy – Pozemkového úřadu zn. PÚ 549/97, ze dne 7. 3. 1997; rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy – Pozemkového úřadu zn. PÚ 2285/97, ze dne 23. 10. 1997; rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy – Pozemkového úřadu zn. PÚ 2286/97, ze dne 24. 10. 1997; rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy – Pozemkového úřadu zn. PÚ 2297/97, ze dne 27. 10. 1997; rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy – Pozemkového úřadu zn. PÚ 2525/99, ze dne 23. 11. 1999; rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy – Pozemkového úřadu zn. PÚ 496/00, ze dne 24. 2. 2000 a rozhodnutí Státního pozemkového úřadu – Krajského pozemkového úřadu pro Středočeský kraj a hlavní město Praha, sp. zn. 1RP4556/2017-537102, č. j. SPU 426287/2017Kav (PÚ 150/91).

III.

Na uspokojení nároku nabyvatelů dle čl. II. této smlouvy převádí převodce do spoluvlastnictví nabyvatelů pozemky uvedené v čl. I. této smlouvy, včetně součástí, a nabyvatelé je přijímají do svého spoluvlastnictví, a to každý z nabyvatelů v podílu ideální jedné poloviny k celku daného pozemku.

IV.

Vlastnické právo k převáděným pozemkům včetně součástí přechází na nabyvatele vkladem do katastru nemovitostí.

.....

 převodce nabyvatel – Pavel Ryšánek nabyvatel – Mgr. Zuzana Bucková

Odůvodnění:

1. Žalobci, původně ve složení Pavel Ryšánek a Alexandr Bucek, se žalobou ze dne 28. 5. 2018 domáhali nahrazení projevu vůle žalované spočívající v uložení povinnosti uzavřít smlouvu o převodu ve výroku uvedených pozemků podle zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku (dále jen „zákon o půdě“). Žalobcům jakožto osobám oprávněným dle § 4 zákona o půdě náleží nárok na vydání náhradních pozemků dle § 11 a 11a zákona o půdě. Aktivní legitimaci k podání žaloby opírali žalobci o rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy – Pozemkového úřadu sp. zn. PÚ 209/97, ze dne 29. 1. 1997 (dále jen „rozhodnutí PÚ 209/97“), Magistrátu hlavního města Prahy – Pozemkového úřadu sp. zn. PÚ 210/97, ze dne 30. 1. 1997 (dále jen „rozhodnutí PÚ 210/97“), Magistrátu hlavního města Prahy – Pozemkového úřadu sp. zn. PÚ 211/97, ze dne 31. 1. 1997 (dále jen „rozhodnutí PÚ 211/97“), Magistrátu hlavního města Prahy – Pozemkového úřadu sp. zn. PÚ 262/97, ze dne 4. 2. 1997 (dále jen „rozhodnutí PÚ 262/97“), Magistrátu hlavního města Prahy – Pozemkového úřadu sp. zn. PÚ 548/97, ze dne 6. 3. 1997 (dále jen „rozhodnutí PÚ 548/97“), Magistrátu hlavního města Prahy – Pozemkového úřadu sp. zn. PÚ 549/97, ze dne 7. 3. 1997 (dále jen „rozhodnutí PÚ 549/97“), Magistrátu hlavního města Prahy – Pozemkového úřadu sp. zn. PÚ 2285/97, ze dne 23. 10. 1997 (dále jen „rozhodnutí PÚ 2285/97“), Magistrátu hlavního města Prahy – Pozemkového úřadu sp. zn. PÚ 2286/97, ze dne 24. 10. 1997 (dále jen „rozhodnutí PÚ 2286/97“), Magistrátu hlavního města Prahy – Pozemkového úřadu sp. zn. PÚ 2297/97, ze dne 27. 10. 1997 (dále jen „rozhodnutí PÚ 2297/97“), Magistrátu hlavního města Prahy – Pozemkového úřadu sp. zn. PÚ 2525/99, ze

dne 23. 11. 1999 (dále jen „rozhodnutí PÚ 209/97“), Státního pozemkového úřadu – Krajského pozemkového úřadu pro Středočeský kraj a hlavní město Praha, sp. zn. 1RP4556/2017-537102, č.j. SPU 426287/2017Kav, ze dne 1. 11. 2017 (dále jen „rozhodnutí SPU 426287/2017Kav“). Restituční nárok žalobce a) byl odvozen od původní oprávněné tj. Emilie Romanovské, nar. 24. 10. 1934, která zemřela dne 30. 3. 2008, a to s odkazem na dědické řízení vedené Okresním soudem pro Prahu 8 pod sp. zn. 20 D 631/2008. Žalobce a) je synem původní oprávněné. S ohledem na zjištěná pochybení žalované inicioval první žalobce zahájení řízení o dodatečném projednání dědictví po své matce Emilii Romanovské za účelem projednání přechodu restitučního nároku plynoucího též ze zbývajících rozhodnutí PÚ, která nebyla předmětem původního dědického řízení. Žalovaná vyčísčila restituční nárok právní předchůdkyně žalobce a) plynoucí z výše uvedených rozhodnutí PÚ na 399 789,63 Kč. Restituční nárok vyplývající z rozhodnutí, která přešla v rámci dědického řízení na žalobce a), žalovaná vyčísčila na 298 706,63 Kč. Žalobce b) Alexandr Bucek byl přímým restituentem, v jehož prospěch byla shora uvedená rozhodnutí rovněž vydána, z uvedeného důvodu žalovaná vyčísčila nárok druhého žalobce na částku 399 789,63 Kč. Pasivní legitimaci žalované pak žalobci odvozují od zákona č. 503/2012 Sb., o státním pozemkovém úřadu (dále jen „zákon o SPÚ“), neboť žalovaný je právním nástupcem zrušeného pozemkového fondu České republiky. S výše stanovenou výší restitučního nároku se však žalobci neztotožnili, se žalovanou opakovaně jednali a sdělili ji své pochyby stran ocenění pozemků, které jim nebyly výše uvedenými rozhodnutími vydány. Žalovaná nicméně svůj postoj nepřehodnotila. Žalobcům nebyly navráceny pozemky o celkové rozloze 164 217m². Za tyto nevydané pozemky nacházející se na území hlavního města Prahy, v katastrálním území Malešice a Strašnice, náleží žalobcům náhrada v souladu se zákonem o půdě, nikoli však ve stanovené hodnotě 5,19 Kč za m². Dle žalobců žalovaná pochybila, když při oceňování pozemků nevzala v potaz stavební charakter části nevydaných pozemků dle dobově platné územně plánovací dokumentace, neboť v případě části nevydaných pozemků se ke dni jejich přechodu na stát jednalo o pozemky účelově určené k zástavbě. Žalobci mají za to, že ačkoli žalovaná disponuje rozsáhlým aparátem, nijak se nepodílela na vyhledání podkladů, na jejichž základě by mohlo dojít ke správnému ocenění restitučního nároku žalobců. Žalovaná tak svévolně přenesla svou povinnost na žalobce, kteří v tomto vidí zjevný projev svévole žalované. Z uvedeného důvodu si proto žalobci nechali ocenit původní pozemky znalcem Ing. Jaromírem Ryskou, CSc., který ve věci zpracoval znalecký posudek č. 2388/47/2017 ze dne 18. 12. 2017. Na základě tohoto posudku by měla skutečná cena pozemků převedených na stát činit 16 125 281 Kč. Znalec přitom vycházel z územně plánovací dokumentace platné v době přechodu pozemků na stát, přičemž toto vlastnické právo přešlo z rodiny žalobců na stát na základě Výměru ÚVN hl. m. Prahy, č.j. 6245-XI/19-49-IX/1, ze dne 19. 7. 1950, a to ke dni vydání tohoto výměru, tedy ke dni 19. 7. 1950. Žalobci přitom odkazují zejména na regulační a zastavovací plán pro oblast Strašnic a Malešic, vydaný Státní regulační komisí z roku 1938. Platnost těchto plánů k datu 19. 7. 1950 je výslovně potvrzena i v návrhu Rady ÚVN na schválení programu výstavby pro podrobný územní plán Malešického města ze dne 24. 6. 1958, ve kterém se zmiňuje dobově platný plán Státní regulační komise z roku 1938 pro oblast Strašnic a Malešic určující část řešené oblasti k zastavění rodinnými domy. Platnost této regulace potvrzuje dále Zápis sepsaný o stavební komisi konané dne 19. 6. 1950, týkající se výstavby jednoho z bytových domů v severní části území tehdejších Malešic (dnes Strašnicích), ve kterém se uvádí, že území je regulováno potvrzeným přehledným plánem. Žalobci uvedli, že o existenci územních plánů vydaných Státní regulační komisí se dozvěděli až v roce 2017 od pana Hlaváče, žalobce ve věci řešené u Okresního soudu v Kolíně č.j. 6 C 71/2016 – 17, resp. u Krajského soudu v Praze pod č.j. 20 Co 264/2017 – 337. V daném případě se jednalo rovněž o pozemcích v Malešicích. Panu Hlaváči přitom existenci těchto podkladů sdělil Institut plánování a rozvoje hlavního města Prahy. Po právní stránce žalobci svůj nárok opírají o judikaturu Nejvyššího soudu České republiky a Ústavního soudu České republiky, zejména usnesení Nejvyššího soudu České republiky sp. zn. 28 Cdo 4120/2016, ze dne 1. 3. 2017, usnesení sp. zn. 28 Cdo 3689/2015, ze dne 3. 2. 2016, sp. zn. 28 Cdo 1227/2015, ze dne 1. 9. 2015, sp. zn. 28 Cdo 1974/2010 ze dne 7. 10. 2010 či nálezů Ústavního soudu České republiky

sp. zn. I. ÚS 1895/14, ze dne 10. 3. 2015. Žalobci řádně uplatnili svůj nárok ve lhůtách stanovených zákonem o půdě, tj. do 31. 1. 1993 avšak do dnešního dne, tedy ani po více než 25 letech, nebyl tento nárok plně uspokojen. Jelikož žalovaná tedy nečinila kroky, které by směřovaly k řádnému uspokojení nároku žalobců, považují tito její přístup za liknavý a svévolný. Žalobci v tomto směru dále namítli, že žalovaná nezveřejňuje ani dostatečně kvalitní veřejnou nabídku náhradních pozemků, jimiž by mohl být jejich nárok uspokojen. Z uvedeného důvodu nevidí jinou možnost, než se svého nároku domáhat žalobou u soudu, v čemž se odkázali mj. na judikaturu Nejvyššího soudu České republiky sp. zn. 31 Cdo 3767/2009, 28 Cdo 4265/2007, 28 Cdo 1781/2003, 28 Cdo 2281/2012, 28 Cdo 155/2016, 28 Cdo 5249/2016 a nálezy Ústavního soudu České republiky I. ÚS 3169/07, III. ÚS 495/05. Součástí žaloby pak byl i seznam pozemků, jejichž vydání, jakožto náhradních pozemků, se žalobci po žalované domáhají. Ke každému pozemku pak žalobci přiložili informace z katastru nemovitostí, z nichž vyplývá, že vlastnické právo k pozemkům má ve všech případech Česká republika.

2. Žalovaná navrhla žalobu zamítnout. V několika podáních, zejména v podání ze dne 14. 6. 2018 (č.l. 205 a násl.), resp. jeho doplnění ze dne 21. 8. 2018 (č.l. 229 a násl.), jakož i v závěrečném návrhu ze dne 5. 3. 2019 (č.l. 918 a násl.) shrnula důvody do několika skupin. Předně žalovaná namítla nedostatek aktivní legitimace žalobce a) a dále vznesla námitku promlčení nároku obou žalobců ve vztahu k dalšímu plnění u restitučních nároků, které již byly částečně vypořádány. Stran nedostatku aktivní legitimace prvního žalobce žalovaná uvedla, že některé z restitučních nároků na žalobce a) v rámci dědického řízení po zemřelé Emilii Romanovské vůbec nepřešly, resp. na žalobce a) přešly pouze nároky jeho právní předchůdkyně vyplývající z rozhodnutí č.j. PÚ 209/97, PÚ 210/97, PÚ 211/97, PÚ 2297/97, PÚ 2525/99 a PÚ 548/97. Sám žalobce a) je pak uveden pouze v rozhodnutí č.j. 150/91. Jeho aktivní legitimace se tak vztahuje pouze k části jím uváděných restitučních rozhodnutí. Ohledně námítky promlčení žalovaná uvedla, že k projednání dědictví po právní předchůdkyni žalobce a) došlo již v roce 2008, přičemž již předtím byly nároky oprávněné osoby vypořádány. V případě žalobce a) byly zcela vypořádány nejpozději uzavřením smlouvy o převodu pozemků č. 19 PR 02/01 ze dne 29. 11. 2002, kterou byly plně vypořádány nároky plynoucí z rozhodnutí č.j. PÚ 2285/97, PÚ 2286/97, PÚ 262/97, PÚ 496/97, PÚ 496/00 a PÚ 549/97. V případě žalobce b) byl tento již v převážném rozsahu uspokojen, a to nejpozději uzavřením smlouvy o převodu pozemků č. 15 PR 05/01 ze dne 28. 4. 2006, kterou byly plně vypořádány nároky plynoucí z rozhodnutí č.j. PÚ 209/97, PÚ 210/97, PÚ 211/97, PÚ 2285/97, PÚ 2286/97, 2297/97, PÚ 2525/99, PÚ 262/97 a PÚ 496/00. Další námitka žalované směřuje do charakteru a ocenění nevydaných pozemků. Na tomto místě žalovaná jednoznačně setrvává na zemědělském charakteru pozemků v době jejich přechodu na stát. Tyto pozemky byly v roce 1950 odnímány na základě § 1 odst. 4 zákona č. 46/1968 Sb., o nové pozemkové reformě, jako pozemky zemědělské a podle toho je žalovaná také ocenila. V žádném případě tyto pozemky nebyly odnímány jako stavební parcely. Na odňatých pozemcích také nebyla bezprostředně po jejich odnětí realizována žádná výstavba. Regulační plán SRK 000380 nebyl potvrzen Ministerstvem veřejných prací, nikdy nenabyl právní moci a nikdy proto nebyl právně závazný. I kdyby orgány tehdejší státní správy částečně při svém rozhodování vycházely z plánu SRK 000380, tak toto nebylo prokázáno ve vztahu k žalobcům nevydaným pozemkům před jejich přechodem na stát, ani po něm. S ohledem na tuto skutečnost, žalovaná dále vyslovila nesouhlas se znaleckým posudkem doc. Ing. Jaromíra Rysky, CSc. Posudek č. 2388/47/2017 označila za nesprávný, neboť z podkladů posudku nelze jednoznačně identifikovat, jaké části pozemků jsou považovány za součást ploch pro stavby a jaké části pozemků jsou nestavební povahy. Dle údajů poskytnutých Institutem plánování a rozvoje hlavního města Prahy (IPR Praha) a archivem územních plánů hlavního města Prahy, je Regulační plán Státní regulační komise z let 1920 – 1939 pro území Malešic vyznačen červeně jako neschválený. Dále pak žalovaná namítla, že znalec nepoužil u pozemků, které oceňoval podle § 14 odst. 1 vyhlášky č. 182/1988 Sb., přílohu č. 7 a neuplatnil srážky zejména dle položky 1 a 2. Znalec dále chybně použil sazby BPEJ pro ornou půdu, apod. Žalovaná proto ve věci nechala zpracovat vlastní znalecký posudek, který vypracoval Ing. Pavel Pelc. Na okraj žalovaná uvedla, že informace

o územních plánech pro oblast Malešic byla dostupná na internetových stránkách IPR Praha minimálně od roku 2012. Pokud se o těchto plánech dozvěděli žalobci až v roce 2017, nemůže jít tato skutečnost k tíži žalované. Podmínky pro vydání rozhodnutí, kterým by byl nahrazen projev vůle žalované, nejsou dále dány mj. pro to, že oba žalobci se mohli a v minulosti i úspěšně účastnili veřejných nabídek pozemků, přičemž tyto nabídky žalovaná považuje za dostatečné jak po stránce kvality nabízených pozemků, tak i jejich kvantity. Žalovaná uvedla, že restituční nárok nebyl plně vypořádán proto, že žalobci se přestali hlásit do veřejných nabídek žalované a přestali tak poskytovat nezbytnou součinnost. Samotné žádosti žalobců o účast ve veřejných nabídkách pak demonstrují, že žalovaná nejednala vůči žalobcům svévolně, liknavě, ani diskriminačně. Naopak žalobkyně b) od doby, kdy na ní byl postoupen restituční nárok, není nijak aktivní a dosud se nepřihlásila do jediné veřejné nabídky. Neprojevuje tedy dlouhodobou aktivní leč marnou snahu o vypořádání jejího restitučního nároku. Žalovaná nabízela převis vhodných náhradních pozemků, kterých bylo 42 993, o celkové výměře 150 294 408 m² a celkové ceně 727 218 877 Kč. Jestliže tedy žalobci na účast v nabídkách rezignovali, nelze tuto skutečnost klást k tíži žalované. K vypořádání tak zůstal nárok žalobce a) ve výši 21 142,01 Kč a nárok žalobkyně b) ve výši 94 180,33 Kč. Nicméně žalovaná dále uvedla, že s ohledem na náhradní pozemky vydané v rámci řízení před Krajským soudem v Českých Budějovicích, sp. zn. 19 Co 870/2019 ze dne 25. 7. 2019 došlo již k přečerpání restitučního nároku žalobců. Na základě shora uvedeného má žalovaná za to, že nejednala svévolně, liknavě, ani diskriminačně. Žalovaná pak rovněž namítla zákonné překážky při vydání řady náhradních pozemků požadovaných žalobci, mnohdy v kombinaci s jejich nesprávným oceněním, když přitom sama žalovaná vychází z ocenění, které provedl znalec Jan Čuma. S ohledem na shora uvedené navrhl žalovaná žalobu zamítnout.

3. V reakci na výše uvedené žalobci v podání ze dne 17. 8. 2018 (č.l. 224 a násl.) uvedli, že námitku promlčení považují za zcela nedůvodnou. Pro případ, že by soud přeci jen dospěl k závěru o promlčení restitučních nároků žalobců, označili tuto námitku za vznesenou v rozporu s dobrými mravy s odkazem na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 28 Cdo 1548/2009. V předmětném vyjádření pak opět uvedli, že odňaté pozemky ke dni jejich přechodu na stát, tj. dne 19. 7. 1950 byly minimálně v části určeny k zástavbě. V závěru se pak opět věnovali otázce liknavého a svévolného přístupu žalované. Zdůraznili, že žalovaná se s jejich nároky plně vypořádala až v rozhodnutí ze dne 1. 11. 2017, sp. zn. 1RP4556/2017-537102, č.j. SPU 426287/2017Kav (PÚ 150/91) stran pozemků evidovaných pod parc. č. 625, 621 a 626 v k. ú. Malešice o celkové výměře 10 067 m². Toto rozhodnutí bylo vydáno po více než 25 letech a takové jednání je podle žalobců nutno posoudit jako liknavé bez dalšího. Pro úplnost pak žalobci uvedli, že znalec doc. Ing. Jaromír Ryska, CSc., ve znaleckém posudku č. 2388/47/2017 ocenil pozemky ze shora uvedeného rozhodnutí v plném rozsahu jako stavební, tedy sazbou 250 Kč za m², tedy celkovou částkou 2 516 750 Kč. Svě závěry pak žalobci opět hojně podložili judikaturou Nejvyššího soudu ČR a Ústavního soudu ČR.
4. Podáním ze dne 5. 9. 2018 navrhli původní žalobci vstup nového účastníka dle § 107a odst. 2 o.s.ř. K tomuto návrhu došlo na základě smlouvy o bezúplatném převodu – darování – restitučního nároku osob blízkých ze dne 20. 7. 2018. Novým žalobcem se na základě této smlouvy, k jejímuž uzavření došlo pro pokročilý věk 86 let a zdravotní stav Alexandra Bucka měla stát Mgr. Zuzana Bucková, nar. 28. 11. 1982, bytem na taktěž Na Farkáně II 6/171, 150 00 Praha 5.
5. V podání ze dne 30. 11. 2018 (č.l. 507 a násl.) se žalovaná rozsáhle vyjádřila k vhodnosti převodu jednotlivých náhradních pozemků. Řada pozemků není dle žalované k převodu vhodná, neboť přístup na ně existuje pouze přes pozemky ve vlastnictví třetích osob. Tak tomu je např. u pozemku parc. č. 2 v k. ú. Banín. Další námitky převodu směřují do funkční souvislosti pozemku s jiným pozemkem či budovou, viz např. pozemek parc. č. 1471 v k. ú. Hradec nad Svitavou. Nárok na převod některých pozemků pak dříve než žalobci uplatnili obce, viz pozemek parc. č. 5170 v k. ú. Janov, parc. č. 712 v k. ú. Radiměř, parc. č. 51 v k. ú. Rozstání u Moravské Třebové, apod. Pozemky

ocenil znalec Jan Čuma v posudku 3460-110/2018 ze dne 12. 9. 2018, a to na celkovou částku 1 586 620 Kč.

6. Žalovaná ohledně náhradních pozemků ve vyjádření ze dne 30. 11. 2018 (č.l. 507) k náhradním pozemkům uvedla následující (pro přehlednost soud uvádí pouze námítky ohledně převoditelnosti pozemků stran kterých nedošlo k zastavení řízení, viz bod 16 tohoto rozsudku). Pozemek parc. č. 2 v k. ú. Banín je přístupný pouze přes pozemky ve vlastnictví třetích osob, pozemek parc. č. 310/2 v k. ú. Banín je částečně vyloučen z převodu, neboť na části pozemku stojí autobusová čekárna, navíc část pozemku funkčně souvisí s pozemkem parc. č. 191, náležejícího do společného jmění manželů Bušových. Pozemek parc. č. 1471 v k. ú. Hradec nad Svitavou funkčně souvisí s budovou č.p. 4, která stojí na pozemku parc. č. 60/1 v k. ú. Hradec nad Svitavou náležejícího do společného jmění manželů Hávových. Pozemek parc. č. 544/1 v k. ú. Moravská Kamenná Horka je z převodu vyloučen, dokud nedojde k oddělení koridoru na něm umístěné veřejně prospěšné stavby (pro zásobování plynem). Na části pozemku parc. č. 67/1 v k. ú. Linhartice se nachází obecní zámková dlažba. Ohledně pozemku parc. č. 712 v k. ú. Radiměř žalovaná uvedla, že obec Radiměř uplatnila nárokový převod dle § 7 zákona č. 503/2012 Sb., o státním pozemkovém úřadě (dále jen „zákon o SPÚ“). Na pozemku parc. č. 51 v k. ú. Rozstání u Moravské Třebové plánuje obec Rozstání vybudovat kanalizaci a čističku odpadních vod. Pozemek parc. č. 113/1 v k. ú. Sklené u Svitav je z převodu vyloučen dokud nedojde k opravě zápisu v katastru nemovitostí, neboť pozemek je částečně zastavěn budovou – rodinným domem č.p. 54, který je v katastru nemovitostí chybně evidován na pozemku st. parc. č. 31 v k. ú. Sklené u Svitav. Ohledně pozemku parc. č. 44/1 v k. ú. Radišov uplatnila obec Radišov nárokový převod dle § 7 zákona o SPÚ. Pozemky parc. č. 57/5, parc. č. 3656 v k. ú. Staré Město u Moravské Třebové jsou nevhodné z toho důvodu, že pozemky parc. č. 3656 a parc. č. 57/5 nejsou volně přístupné. Ohledně pozemku parc. č. 11 v k. ú. Široký Důl bylo uplatněno právo třetí osoby (obce Široký důl). Stejná situace se týká i pozemku parc. č. 376 v k. ú. Květná. Pozemek parc. č. 25/1 v k. ú. Březová nad Svitavou funkčně souvisí s budovou č.p. 153, která je ve vlastnictví třetí osoby (Bela Plus s.r.o.). Pozemek parc. č. 67 v k. ú. Březová nad Svitavou funkčně souvisí s budovou č.p. 52, která je ve vlastnictví Evy Kopecké. Všechny uvedené pozemky jsou tak k převodu nevhodné, nebo je nelze vůbec vydat.
7. Podáním ze dne 10. 1. 2019 (č.l. 534 a násl.) a 10. 6. 2019 (č.l. 566 a násl.) žalobci rozporovali vyjádření žalované o nevhodnosti převodu náhradních pozemků, když uvedli, že špatná přístupnost pozemků sama o sobě možnost převodu nevyklučuje. Žalobci též rozporovali pojem funkční souvislosti pozemků. Pokud jde o žádosti třetích stran k pozemkům, uvedli, že právo jiné obce na nárokový převod dle § 7 zákona č. 503/2012 Sb., o Státním pozemkovém úřadu (dále jen „zákon o SPÚ“) není zákonným důvodem pro nemožnost převodu předmětného pozemku na oprávněnou osobu. Stejný závěr pak platí ve vztahu k žádosti soukromé osoby dle § 10 zákona o SPÚ. Stran technické infrastruktury na pozemcích parc. č. 51 v k. ú. Rozstání u Moravské Třebové a parc. č. 544/1 v k. ú. Moravská Kamenná Horka pak výkresy veřejně prospěšných staveb dokládali, že v prvním případě se na pozemku žádá veřejně prospěšná stavba nenachází a v druhém případě pak tato stavba prochází pouze při jedné z hranic předmětného pozemku.
8. Ve vyjádření ze dne 10. 6. 2019 (č.l. 567 a násl.) žalobci dále uvedli, že souhlasí s oceněním náhradních pozemků, tak jak je stanovil znalec Jan Čuma v posudku č. 3460-110/2018. Pro přehlednost shrnuli tyto pozemky vč. jejich hodnoty do přehledné tabulky. Nicméně v případě devíti pozemků s oceněním nesouhlasili. Konkrétně se jednalo o pozemky parc. č. 25/1 a parc. č. 67 v k. ú. Březová nad Svitavou, pozemek parc. č. 127/1 a parc. č. 441/6 v k. ú. Jedlová u Poličky, pozemek parc. č. 190/1 v k. ú. Karle, pozemky parc. č. 496/4 a parc. č. 496/6 v k. ú. Kunčina a pozemek parc. č. 11 v k. ú. Široký Důl. Ohledně pozemku parc. č. 3002 v k. ú. Moravská Kamenná Horka došlo později ke zpětvzetí žaloby. S oceněním žalobci nesouhlasili, jelikož znalec při oceňování nezohlednil příslušné srážky.
9. Obě procesní strany odkazují na rozsáhlou judikaturu vyšších soudů vztahující se k dané problematice, přičemž předložily soudu též rozhodnutí soudů nižších stupňů, jimiž bylo

rozhodnuto o obdobných věcech či dokonce bylo rozhodnuto ve věci týchž účastníků. V době rozhodnutí soudu pak bylo pravomocné pouze rozhodnutí Okresního soudu v Českých Budějovicích ze dne 23. 4. 2019, č.j. 25C 98/2018 (č.l. 576), které bylo potvrzeno rozsudkem Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 25. 7. 2019, č.j. 19 Co 870/2019-677 (č.l. 695).

10. Usnesením Okresního soudu ve Svitavách ze dne 26. 9. 2018 č.j. 14 C 127/2018 – 330 soud návrhu na vstup nového účastníka do řízení ve smyslu § 107a o.s.ř. vyhověl a připustil, aby v řízení do řízení na místo Alexandra Bucka vstoupila Mgr. Zuzana Bucková.
11. Usnesením ze dne 12. 6. 2019 soud připustil na návrh žalobců ze dne změnu žaloby, neboť došlo k přečíslování parcelních čísel pozemků, jejichž vydání se žalobci domáhají, a to z par. č. 4942, parc. č. 4692, parc. č. 4688 v k. ú. Koclířov na parc. č. 5110, parc. č. 5114 a parc. č. 5170. Vše zapsané na LV č. 10002 pro k. ú. Koclířov, obec Koclířov, zapsané u Katastrálního úřadu pro Pardubický kraj, katastrální pracoviště Svitavy. Nicméně ohledně všech těchto pozemků nakonec došlo k zastavení řízení.
12. Podáním ze dne 10. 6. 2019 vzali žalobci žalobu částečně zpět (č.l. 566), a to ohledně pozemků parc. č. 1066/3 v k. ú. Rozstání u Moravské Třebové, par. č. 397/1 v k. ú. Koclířov, parc. č. 5170 v k. ú. Janov u Litomyšle, parc. č. 32, parc. č. 33, parc. č. 34, parc. č. 35/2, parc. č. 146 a parc. č. 3306, vše v k. ú. Moravská Kamenná Horka.
13. Podáním ze dne 15. 11. 2019 vzali žalobci žalobu zpět (č.l. 683) ohledně pozemků parc. č. 3996 v k. ú. Staré Město u Moravské Třebové, par. č. 5110, parc. č. 5114 a parc. č. 5170 vše v k. ú. Koclířov, parc. č. 340 v k. ú. Mikuleč a parc. č. 3002 v k. ú. Moravská Kamenná Horka.
14. Podáním ze dne 7. 2. 2020 (č.l. 879) vzali žalobci žalobu zpět ohledně pozemku parc. č. 219 v k. ú. Kunčina.
15. Okresní soud ve Svitavách s ohledem na shora uvedené proto řízení ohledně výše uvedených pozemků usnesením ze dne 12. 6. 2019, č.j. 14 C 127/2018 – 715, usnesením ze dne 16. 12. 2019, č.j. 14 C 127/2018 – 719 a usnesením ze dne 26. 2. 2020, č.j. 14 C 127/2018 – 886, zastavil.
16. Okresní soud ve Svitavách vydal rozsudek č.j. 14 C 127/2018 – 945 ze dne 16. 3. 2020, který byl k odvolání obou účastníků usnesením Krajského soudu v Hradci Králové – pobočkou v Pardubicích ze dne 3. 8. 2021, č.j. 22 Co 267/2020 – 1394 zrušen a věc byla vrácena Okresnímu soudu ve Svitavách k dalšímu řízení. Současně bylo rozhodnuto o zastavení řízení ve vztahu k pozemkům parc. č. 25/1 a parc. č. 67 v katastrálním území Březová nad Svitavou, obec Březová nad Svitavou a pozemku parc. č. 6071 v katastrálním území Radiměř, obec Radiměř. Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ve svém zrušujícím usnesení dospěl k závěru, že námitky žalované ohledně nedostatku aktivní legitimace žalobce a), liknavosti žalované při poskytování náhrady žalobcům, ohledně promlčení nároku žalobců či ohledně posouzení výše restitučního nároku, tedy ocenění odňatých pozemků jako pozemků stavebních, nejsou důvodné. V dané věci však odvolací soud neměl ani důvod odchylovat se od závěrů Nejvyššího soudu, které navíc byly učiněny ne v obdobné věci, ale v podstatě v této věci, a to jak v otázce liknavosti tak svévole či v otázce ocenění pozemků jakou stavebních, viz např. rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 19. 2. 2020, č.j. 28 Cdo 4148/2019 – 884. Krajský soud se tedy ve většině otázek ztotožnil se závěry zdejšího okresního soudu, nicméně jeho rozsudek zrušil s ohledem na skutečnost, že zůstalo sporným, zda je třeba při ocenění pozemků vycházet z posudku znalce Ing. Rysky či znalce Ing. Pelce. Okresní soud se touto otázkou nezabýval, neboť v době jeho rozhodování dosud vydané pozemky nepokrývaly ani náhrady, které vycházely ze závěrů posudku Ing. Pelce. V době rozhodování krajského soudu se však tato otázka již stala podstatnou, a jelikož okresní soud v této otázce nevedl žádné dokazování, nezbylo krajskému soudu, než rozsudek okresního soudu zrušit a věc vrátit k dalšímu řízení.

17. Ačkoliv byly závěry, k nimž dospěl okresní soud de facto potvrzeny odvolacím soudem, s ohledem na zrušení předmětného rozsudku nezbylo soudu I. stupně než se opětovně k problematickým otázkám znovu vyjádřit.
18. Žalovaná v podání ze dne 21. 12. 2021 (č.l. 1489) uvedla, že netrvá na námitce důvodnosti aplikace srážky dle pol. č. 1 oceňovací vyhlášky za tzv. stavební nesrostlost. Nadále tak sice trvá na tom, že by mělo být vycházeno z posudku znalce Ing. Pavla Pelce, ovšem s ohledem na přehodnocené stanovisko činí nově **restituční nárok žalobců 13 069 846 Kč**. Žalovaná dále poukázala na plenární nálezy Ústavního soudu ve věci sp. zn. Pl. ÚS 21/19 ze dne 12. 1. 2021 a v návaznosti též na rozhodnutí Nejvyššího soudu České republiky ze dne 16. 2. 2021 ve věci č.j. 28 Cdo 3772/2018 – 161, přičemž z těchto rozhodnutí má vyplývat závěr, že finanční náhrada nemusí být nutně ekvivalentem aktuální tržní ceny, má však umožnit odčinění nebo zmírnění křivd tak, jako by tomu bylo při vydání věci. S ohledem na kumulovanou míru inflace by měla být rozumná a přiměřená cena navýšena šestinásobně, tedy maximálně ve výši 97 000 000 Kč (6 x 16 125 290 Kčs), tato částka již nicméně byla dávno překročena. V rozporu se smyslem a účelem zákona o půdě je pak i skutečnost, že poskytnutá naturální náhrada je nepřiměřená. Odňaté pozemky měly výměru 164 217m² přičemž v současné době již žalobci získali pozemky o celkové výměře 1 036 123m².
19. Žalobci v podání ze dne 23. 12. 2021 (č.l. 1560) aktualizovali rozsah dosavadního čerpání restitučního nároku žalobců, přičemž uvedli, že v současné době byl restituční nárok vyčerpan na základě pravomocných rozhodnutí ve výši 11 217 656,21 Kč. Ohledně ekvivalence plnění pak žalobci odkázali na závěry rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 28 Cdo 2586/2019 podle něhož jediným rozhodujícím (univerzálním) kritériem, s jehož použitím lze srovnávat prakticky všechny pozemky bez ohledu na rozlohu, kulturu, kvalitu apod. je cena pozemku.
20. Při jednání dne 9. 2. 2022 (č.l. 1597) se účastníci shodli na výši vyčerpaného restitučního nároku 11 217 656,21 Kč, přičemž ke dni jednání žádné další rozhodnutí nenabylo právní moci. Účastníci se dále shodli, že v současné době není mezi nimi sporná cena ani možnost vydání u náhradních pozemků uvedených ve výroku tohoto částečného rozsudku.
21. V době rozhodování soudu tak předmětem řízení zůstaly náhradní pozemky: parc. č. 2 a parc. č. 310/2 zapsané na LV č. 10002 pro k. ú. Banín, parc. č. 1471 zapsaný na LV č. 10002 pro k. ú. Hradec nad Svitavou, parc. č. 104, parc. č. 127/1 a parc. č. 441/6 vše zapsané na LV č. 10002 pro k. ú. Jedlová u Poličky, parc. č. 544/1 a parc. č. 547, vše zapsané na LV č. 10002 pro k. ú. Moravská Kamenná Horka, parc. č. 3562, parc. č. 3563, parc. č. 67/1 vše zapsané na LV č. 10002 pro k. ú. Linhartice, parc. č. 1340/7 zapsaný na LV č. 10002 pro k. ú. Stará Trnávka, parc. č. 597/1 zapsaný na LV č. 10002 pro k. ú. Pacov u Moravské Třebové, parc. č. 2213 zapsaný na LV č. 10002 pro k. ú. Mladějov na Moravě, parc. č. 6071 zapsané na LV č. 10002 pro k. ú. Radiměř, parc. č. 51 zapsané na LV č. 10002 pro k. ú. Rozstání u Moravské Třebové, parc. č. 44/1 zapsaný na LV č. 10002 pro k. ú. Radišov, parc. č. 1905/8 zapsané na LV č. 10002 pro k. ú. Staré Město u Moravské Třebové, parc. č. 11 zapsaný na LV č. 10002 pro k. ú. Široký Důl, parc. č. 178/3, parc. č. 178/4 a parc. č. 190/1 vše zapsané na LV č. 10002 pro k. ú. Karle, parc. č. 496/6, parc. č. 496/4 vše zapsané na LV č. 10002 pro k. ú. Kunčina, parc. č. 376 zapsaný na LV č. 10002 pro k. ú. Květná, parc. č. 113/1 zapsaný na LV č. 10002 pro k. ú. Sklené u Svitav, parc. č. 712 zapsané na LV č. 10002 pro k. ú. Radiměř, parc. č. 3656 a parc. č. 57/5 zapsané na LV č. 10002 pro k. ú. Staré Město u Moravské Třebové.
22. Z Výměru ÚNV hl. m. Prahy, č.j. 6245-XI./19-49-IX./1 ze dne 19. 7. 1950 soud zjistil, že vlastnické právo k pozemkům vedeným v pozemkových knihách pod č. 621, 625, 626, 665, 676, 692, 969, 721, 733, 738, 753, 811, 856, 859, 868 vše v katastrálním území Malešice a k pozemkům vedeným v pozemkových knihách pod č. 1587 v katastrálním území Strašnice, přešlo na základě tohoto výměru z Ladislava Ryšánka, zemřelého dne 21. 4. 1957, podle zákona o pozemkové reformě č. 46/48 Sb., na stát.
23. Z rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy – Pozemkového úřadu uvedených ve výroku I. tohoto rozsudku (konkrétně článku II. smlouvy) má soud za prokázané, že předmětnými rozhodnutími

bylo postupně rozhodováno o restitučních nárocích žalobců, resp. jejich právních předchůdců, na vydání pozemků specifikovaných v jednotlivých rozhodnutích pozemkového úřadu. Z předmětných rozhodnutí vyplývá, že oprávněným osobám tj. Emilii Romanovské a Alexandru Buckovi nebyly odňaté pozemky vráceny pro překážku dle § 11 odst. 1 písm. c) zákona o půdě. To vše ovšem s poukazem na to, že jim jako oprávněným osobám přísluší náhrada dle zákona o půdě, tj. právo na bezúplatný převod jiných pozemků, případně poskytnutí finanční náhrady.

24. Z přehledu nároků a plnění nároků oprávněné osoby § 11 ze dne 22. 11. 2017 má soud za prokázané, že žalovaná vyčíslila nároky žalobce a) částkou 298 706,63 Kč. Nárok žalobce b) pak vyčíslila částkou 399 789,63 Kč. Původní oprávněné Emilii Romanovské, jakožto přímé oprávněné rovněž svědčil stejný nárok jako žalobci b). Žalovaná však částku 298 706,63 Kč pro žalobce a) vyčíslila na základě nároků, které na něj přešly v rámci dědického řízení. Tato skutečnost vyplývá z potvrzení Pozemkového fondu ze dne 1. 2. 2001, v němž je nárok Emilie Romanovské potvrzen ve výši 399 789,63 Kč.
25. Ze sdělení Pozemkového fondu České republiky ze dne 2. 8. 1993, sp. zn. 314/P/93 soud zjistil, že Pozemkový fond sdělil předchůdci žalobkyně b), že jeho žádost o poskytnutí náhradních pozemků byla zaevidována pod č.j. 314/P/93. Žádost byla urgována dopisy ze dne 4. 11. 1998 a 22. 7. 1999, v rámci nichž se také uvádí, že Alexandr Bucek se domáhá vydání náhradních pozemků za nevydané pozemky dle rozhodnutí PÚ 209/97, PÚ 210/97, PÚ 211/97, PÚ 262/97, PÚ 548/97, PÚ 549/97, PÚ 2285/97, PÚ 2286/97 a PÚ 2297/97, jejichž celková výměra činila 127 033m². Předchůdci žalobkyně b) přitom příslušel nárok ve výši jedné poloviny, tj. na náhradní pozemky ve výměře 63 516,5m².
26. Z žádosti ze dne 15. 9. 1999 a doplnění této žádosti ze dne 23. 9. 1999 soud zjistil, že předchůdkyně žalobce a) požádala Pozemkový fond o zařazení do evidence oprávněných osob se svým nárokem na bezúplatný převod jiných pozemků ve vlastnictví státu za pozemky, které nebylo možné vydat dle rozhodnutí PÚ 209/97, PÚ 210/97, PÚ 211/97, PÚ 262/97, PÚ 548/97, PÚ 549/97, PÚ 2285/97 a PÚ 2297/97 v celkové výměře 62 397m². Tuto žádost pak de facto doplnila žádostí ze dne 1. 7. 2000, kdy se domáhala zařazení nároku na bezúplatný převod pozemků ve vztahu k rozhodnutím PÚ 2286/97, PÚ 2525/99 a PÚ 496/00.
27. Z přihlášek k veřejné nabídce pozemků určených k převodu oprávněným osobám podle zákona o půdě má soud za prokázané, že v období od srpna 2000 do září 2008 podala předchůdkyně žalobce a) celkem 18 přihlášek a to po celém území České republiky.
28. Z vyhodnocení Pozemkového fondu k přihláškám dle bodu 21 tohoto rozsudku má soud za prokázané, že Pozemkový fond sdělil právní předchůdkyni žalobce a), že o tentýž pozemek se přihlásilo více žadatelů. Žadatelka se dle sdělení neumístila na prvním místě v pořadí, a tedy jí požadovaný pozemek nebyl vydán. V jiném případě bylo jmenované sděleno, že nároky jiných zájemců byly kvalitativně vyšší, což byl důvod, pro který ve veřejné nabídce neuspěla.
29. Z potvrzení a převodu restitučního nároku ze dne 15. 1. 2001 č.j. 586/01 má soud za prokázané, že Pozemkový fond – územní pracoviště Benešov požádalo Pozemkový fond – územní pracoviště Praha o potvrzení a převod nároku právní předchůdkyně žalobce a) ve výši 25 283 Kč.
30. Z dopisu ze dne 13. 2. 2001 právního předchůdce žalobkyně b) soud zjistil, že tento požádal Pozemkový fond o zařazení pozemků parc. č. 626/1 a 625/52 v k. ú. Malešice do veřejné nabídky s tím, že mu budou přiděleny jako částečná restituční náhrada vůči Pozemkovému fondu. Jako důvod uvedl sousedství již vlastněných pozemků s pozemky v žádosti uvedenými. Žádost jmenovaný zopakoval v dopise ze dne 15. 11. 2004. Svou žádost doložil výpisem z katastru nemovitostí a katastrální mapou.
31. Z žádosti oprávněné osoby o převod zemědělského pozemku ze dne 26. 6. 2017 má soud za prokázané, že žalobce a) a právní předchůdce žalobkyně b) uplatnili nárok na převod pozemků

v obci Doksy, k. ú. Doksy u Máchova jezera v celkové hodnotě 4 777 408 Kč. Žalobci uplatnili svůj nárok s odkazem na rozhodnutí PÚ 548/97, každý ve výši 2 627 574 Kč.

32. Z žádosti o podání informace o žalobě č.j. 14 C 127/2018 soud zjistil, že obec Rozstání rozpracovává nový územní plán a na pozemku parc. č. 1066/3 v k. ú. Rozstání u Moravské Třebové plánovala výstavbu čistírny odpadních vod.
33. Z přehledu nároku vybraných oprávněných osob ze dne 2. 5. 2018 soud zjistil, že v případě žalobce a) eviduje žalovaná zůstatek nároku ve výši 21 142,01 Kč. V případě právního předchůdce žalobkyně b) evidovala žalovaná zůstatek nároku ve výši 94 180,33 Kč. Tato skutečnost byla potvrzena i pro současnou žalobkyni b) přehledem nároků ze dne 29. 8. 2018.
34. Z usnesení Obvodního soudu pro Prahu 8 ze dne 7. 10. 2008, č.j. 20 D 631/2008 – 68 má soud za prokázané, že dle výroku I. činila čistá hodnota dědictví po zemřelé Emilii Romanovské 9 591 447,89 Kč. Výrokem II. byla schválena dohoda o vypořádání dědictví podle které žalobce a) nabyl veškerý majetek spadající do dědictví, a to mj. nároky vyplývající z pohledávek zemřelé u Pozemkového fondu ČR vyplývající z rozhodnutí PÚ 209/97, 210/97, 211/97, 2297/97, 2525/99 a 548/97. Žalobci a) bylo současně uloženo vyplatit vnukům zemřelé, tj. Martinu Volkovi a Janu Ryšánkovi, každému částku 1 000 000 Kč. V odůvodnění usnesení soud odkázal na závět' zemřelé sepsané notářským zápisem JUDr. Janou Benkovou pod sp. zn. N 269/2005 a NZ 244/2005 ze dne 15. 11. 2005 a závět' sp. zn. N 159/96, NZ 152/96 ze dne 8. 10. 1996.
35. Z usnesení Obvodního soudu pro Prahu 8 ze dne 17. 5. 2018, č.j. 20 D 631/2008 – 163 vydaného soudní komisařkou Mgr. Šárkou Zwierzynovou má soud za prokázané, že dodatečné dědické řízení po zemřelé Emilii Romanovské bylo zastaveno. Toto rozhodnutí se týká rozhodnutí PÚ 2285/97, PÚ 2286/97, PÚ 262/97, PÚ 549/97, PÚ 2526/99 a PÚ 496/00 ve vztahu k žalobci a). Usnesení nabylo právní moci dne 17. 5. 2018. Jako důvod pro zastavení je v usnesení uvedena skutečnost, že veškeré restituční nároky zůstavitelky byly dle sdělení Státního pozemkového úřadu již vypořádány. Jelikož se neobjevil žádný nový majetek zůstavitelky, nebyl dán ani předmět řízení.
36. Z žádosti právního zástupce žalobců ze dne 17. 8. 2018 soud zjistil, že tento požádal notářku Mgr. Šárku Zwierzynovou o přehodnocení výsledků dodatečného projednání dědictví.
37. Z odpovědi notářky Mgr. Šárky Zwierzynové ze dne 24. 8. 2018 soud zjistil, že notářka k žádosti právního zástupce žalobců uvedené v bodě 30 tohoto rozsudku sdělila, že setrvává na názoru vedoucím k zastavení dodatečného projednání dědictví. Soudní komisařka uvedla, že zásadní je vyjádření Státního pozemkového úřadu, podle kterého byly veškeré restituční nároky zůstavitelky již vypořádány. K dodatečnému projednání by mohlo dojít za předpokladu přecenění nároků, kdy by se de facto objevil nový majetek.
38. Z žádosti žalobců ze dne 15. 12. 2017 určené Institutu plánování a rozvoje hlavního města Prahy (dále jen „IPR Praha“) soud zjistil, že žalobci požádali IPR Praha o posouzení charakteru pozemků v k. ú. Malešice, Strašnice a Žižkov. Tato žádost se týkala pozemků zapsaných v pozemkových knihách pod č. 621, 625, 626, 665, 676, 696, 721, 733, 738, 753, 811, 856, 859, 868 vše v k. ú. Malešice a v pozemkových knihách č. 1587 v k. ú. Strašnice.
39. Z vyjádření IPR Praha ze dne 31. 5. 2018 soud zjistil, že ohledně odňatých a nevydaných pozemků v oblasti Strašnic a Malešic existují dva návrhy přehledných regulačních a zastavovacích plánů, a sice plán SRK000380, který byl vyložen dne 18. 3. 1938 a plán SRK000412, který byl potvrzen Ministerstvem veřejných prací. IPR Praha ve vyjádření uvedl, že pokud jde o pozemky parc. č. PK 738 a PK 753 v k. ú. Malešice, byly tyto dle jeho názoru určeny k zastavení průmyslovou výrobou (viz plán SRK000412) a pokud jde o pozemky parc. č. PK 621, PK 625, PK 626, PK 856, PK 859 v k. ú. Malešice, byly tyto určeny k souvislému zastavení bytovými nebo rodinnými domy a komunikacemi (viz plán SRK000380), pozemky parc. č. PK 733 a PK 868 v k. ú. Malešice byly zčásti určeny k zastavení komunikací (viz plán SRK000380) a pozemek parc. č. PK 1587 v k. ú. Strašnice, byl zčásti určen k souvislému zastavení bytovými nebo rodinnými domy a

komunikacemi. Naproti tomu pozemky parc. č. PK 665, PK 676, PK 692, PK 696, PK 721, PK 811 v k. ú. Malešice, nebyly určeny k zastavení. IPR Praha ve svém vyjádření rovněž vycházel z mapy se zákresem stopcen stavebních pozemků, Inv. č. M-C-000001-002, evidující výši cen stanovenou podle nařízení předsedy vlády č. 175/1939. Jinou než výše uvedenou územně plánovací dokumentaci k předmětným pozemkům IPR Praha k datu 19. 7. 1950 neeviduje.

40. Z návrhu Rady ÚVN na schválení programu výstavby pro podrobný územní plán Malešického města ze dne 24. 6. 1958 soud zjistil, že v bodu 3 se uvádí, že oblast Strašnic a Malešic je rozestavěna podle plánu Státní regulační komise z roku 1938. Tento plán je až dodnes platným regulačním plánem.
41. Z listiny Ministerstva zemědělství – Prohlášení stavebního obvodu Čst. 7869-2/47 ze dne 18. 12. 1947 adresované Presidiu – ředitelství pro regulaci a výstavbu města má soud za prokázané, že ve věci stavebního obvodu na části pozemku 238/1 v Malešicích bylo zjištěno, že tento stavební obvod se podrobuje zásadám, jak jsou obsaženy v regulačním plánu z roku 1938.
42. Z přehledu pozemků nabízených ve veřejných nabídkách od 30. 5. 2013 do 23. 3. 2018 soud zjistil množství pozemků nabízených ve veřejných nabídkách v předmětném období po celé České republice, namátkou v okrese Benešov, Bruntál, Brno – venkov, Znojmo, apod.
43. Z žádostí klientů do veřejných nabídek pozemků a přehledu úspěšnosti podle stavu k 4. 7. 2018 má soud za prokázané, že právní předchůdce žalobkyně b) se svou přihláškou v období od 22. 11. 2004 do 26. 6. 2017 platně zúčastnil čtyřiceti veřejných nabídek. Žalobce a) se v období od 10. 9. 2012 do 12. 2. 2018 platně zúčastnil dokonce devadesáti dvou veřejných nabídek. Úspěšnost byla přitom pouze částečná, jak dokumentují uzavřené smlouvy v bodě 40 tohoto rozsudku.
44. Ze seznamu pozemků zařazených do veřejné nabídky, o které se nikdo nepřihlásil, soud zjistil množství pozemků, jejichž nabídka byla neúspěšná. Seznam se týkal období od 5. 4. 2000 do 31. 3. 2018 a pokrývala pozemky o výměře od 31m² do 26 319m².
45. Ze smlouvy o převodu pozemků č. 13 PR 01/46 ze dne 13. 3. 2001 soud zjistil, že Pozemkový fond ČR uzavřel s právní předchůdkyní žalobce a) smlouvu, na základě které došlo k převodu pozemků v k. ú. Jablonná nad Vltavou č. kat. 344 a pozemků v k. ú. Rabyně č. 769/3 a 769/5 v souhrnné hodnotě 25 283 Kč. O tuto částku se tak částečně vypořádal nárok Emilie Romanovské původně dosahující částky 339 789,63 Kč. Obdobná situace nastala u smlouvy o převodu pozemků č. 19 PR 02/01 ze dne 29. 11. 2002, kterou byl nárok jmenované snižen o dalších 73 350 Kč. Z této smlouvy dále vyplývá, že jejím uzavřením došlo k úplnému vypořádání nároků z rozhodnutí PÚ 2285/97, PÚ 2286/97, PÚ 262/97, PÚ 496/00 a PÚ 549/97. Nárok plynoucí z rozhodnutí PÚ 211/97 byl z částky 29 598,35 Kč uspokojen co do částky 21 895,45 Kč. Dále byla soudu předložena smlouva č. 17 PR 15/27 ze dne 28. 8. 2015 kterou s Pozemkovým fondem uzavřel již žalobce a), stejně jako další smlouvy č. 19 PR 15/43 ze dne 18. 11. 2015, č. 5 PR 14/16 ze dne 30. 9. 2014, č. 13 PR 16/69 ze dne 13. 12. 2016, č. 2472 PR 17/54 ze dne 28. 11. 2017, č. 4 PR 18/19 ze dne 19. 2. 2018 a č. 20 PR 18/19 ze dne 16. 4. 2018.
46. Ze smlouvy o převodu pozemků č. 15 PR 05/01 ze dne 28. 4. 2006 soud zjistil, že došlo k vypořádání nároku předchůdce žalobkyně b) v souvislosti s převodem pozemku parc. č. 189/2 v k. ú. Jinošice, kterou byl nárok jmenovaného snižen o částku 326 750 Kč. Z této smlouvy dále vyplývá, že jejím uzavřením došlo k úplnému vypořádání nároků z rozhodnutí PÚ 209/97, PÚ 210/97, PÚ 211/97, PÚ 2285/97, PÚ 2286/97, PÚ 2297/97, PÚ 2525/99, PÚ 262/97 a PÚ 496/00. Nárok plynoucí z rozhodnutí PÚ 549/97 byl z částky 21 024,20 Kč uspokojen co do částky 14 483,70 Kč.
47. Z přílohy na CD soud zjistil přehled veřejných nabídek k 27. 11. 2018, kterých se mohli žalobci zúčastnit, a to vždy v jednotlivých krajích ČR od roku 1998.

48. Z výpisu z pozemkového katastru – identifikace parcel ze dne 26. 8. 1991 soud zjistil přehled současných parcel nacházejících se na pozemcích dle původních pozemkových knih, které byly předchůdcům žalobců odňaty.
49. Z ortofotosnímků vztahujících se ke katastrálnímu území Malešice soud zjistil, že zachycují pozemky, o nichž bylo rozhodnuto rozhodnutími Magistrátu hl. m. Prahy (viz výrok I. tohoto rozsudku, článek II. smlouvy) a zobrazují rok 1953. Z předložených snímků je zřejmé, že se na těchto pozemcích nenachází žádná výstavba.
50. Ze Zápisu sepsaném o stavební komisi konané dne 19. 6. 1950 soud zjistil, že se v něm pro potřeby výstavby bytového domu konstatuje, že území je regulováno potvrzeným přehledným plánem a zastavovacími podmínkami.
51. Ze znaleckého posudku doc. Ing. Jaromíra Rysky, CSc. č. 2388/47/2017 ze dne 18. 12. 2017, a jeho dodatku č. 2420/30/2018 ze dne 15. 11. 2018 soud zjistil, že znalec rozčlenil nevydané pozemky na pozemky určené k zástavbě a pozemky, které zůstaly jako nestavební. Dostatečně vyložil na základě jakých podkladů dospěl k tomuto rozlišení (vycházel přitom zejména ze shora uvedených listin a dále ortofotografických leteckých snímků Prahy zachycující lokalizaci a podobu nové výstavby v období mezi lety 1945 - 1953). Na základě těchto skutečností dospěl k závěru, že jako stavební lze plně označit pozemky parc. č. PK 621, PK 625, PK 626, PK 738, PK 753, PK 856, PK 859. Pozemky částečně určené k zastavení představovaly pozemky parc. č. PK 733, PK 868 a PK 1587. Ostatní pozemky, tj. parc. č. PK 665, PK 676, PK 692, PK 696, PK 721 a PK 811, určil jako zemědělské a tedy nestavební. Výměra nevydaných pozemků činila 196 823m², nevydáno zůstalo 164 217m². Jako stavební byly označeny pozemky o výměře 63 290m², zbylá část, tj. pozemky o výměře 100 927m² určil znalec jako nestavební. Při ocenění stavebních pozemků částkou 250 Kč/m² činila cena nevydaných stavebních pozemků 15 822 500 Kč, cena nestavebních pozemků při ceně 3 Kč/m² činila celkem 302 781 Kč. Cena nevydaných pozemků tak dle znalce činila 16 125 281 Kč. Ocenění pozemků znalec učinil v souladu s § 28a zákona o půdě podle § 14 vyhlášky č. 316 ministerstva financí České republiky ze dne 27. 7. 1990, kterou se mění a doplňuje vyhláška č. 182/1988 Sb., o cenách staveb, pozemků, trvalých porostů, úhradách za zřízení práva osobního užívání pozemků a náhradách za dočasné užívání pozemků (dále jen „oceňovací vyhláška“). Podle tohoto ustanovení činí cena za 1m² pro pozemku určeného pro stavbu v hlavním městě Praze 250 Kč za m². Cena se upraví dle přílohy č. 7. Dle odst. 3 se cena pozemku zapsaného jako orná půda, ovocný sad, vinice či chmelnice, určí dle sazeb uvedených v příloze č. 9. Částku 3 Kč za 1m² znalec určil dle § 14 odst. 5 oceňovací vyhlášky, neboť oceňované pozemky neměly v roce 1991 určenou BPEJ pro dané katastrální území a tehdy ještě neexistoval údaj o průměrném BPEJ. Znalec v dodatku posudku také uvedl, z jakých důvodů při hodnocení neaplikoval zmiňovanou přílohu č. 7. Odkázal se přitom na skutečnost, že v § 14 odst. 1 je uvedena poznámka odkazující na § 6 vyhlášky FMTIR č. 85/1976 Sb., o podrobnější úpravě územního řízení a stavebním řádu, kde se uvádí, že stavebním pozemkem se rozumí část území určená územním plánem zóny nebo územním projektem zóny, územním plánem sídelního útvaru zpracovaným v měřítku 1: 5 000 nebo měřítku větším nebo územním rozhodnutím k zastavení a pozemek zastavěný hlavní stavbou. Z uvedeného je dle znalce zřejmé, že přílohu č. 7 nelze použít, neboť pozemky sice byly stavební, ale výstavba na nich nezapočala. Atributy dle přílohy č. 7 je nutné navíc zkoumat k datu, ke kterému se ocenění takových pozemků provádí, což v tomto případě představuje k datu 19. 7. 1950, tak není fakticky možné, aby se tyto atributy podařilo zjistit. Tyto atributy se vztahují pouze na již zastavěné pozemky, nebo na pozemky u nichž lze takovéto atributy s jistotou zjistit.
52. Ze znaleckého posudku znalce Ing. Pavla Pelce č. 574/2019 ze dne 26. 7. 2019 soud zjistil, že znalec při ocenění pozemků postupoval rovněž dle oceňovací vyhlášky, v případě orné půdy však postupoval dle § 14 odst. 3, tedy dle přílohy č. 9. K tomuto znalec uvedl, že sice je pravda, že všechny oceňované pozemky nemají v Katastru nemovitostí uvedený BPEJ kód, ale všechny figurují na mapách BPEJ vypracovaných v 70. letech, ze kterých je možné BPEJ hodnotu odečíst. Tyto mapy jsou přitom dostupné k nahlédnutí na Státním pozemkovém úřadě. Znalec pro potřeby

posudku vypracoval ocenění pozemků jednak jako čistě zemědělských (část B 1), jednak i jako pozemků částečně zastavěných (část B 2). Na základě této skutečnosti ocenil znalec pozemky ve smyslu čistě zemědělském na částku 839 618 Kč za pozemky o celkové výměře 164 217m². Znalec tak hodnotil pozemky v jejich nevydané části. V případě situace, kdy část pozemků ocenil jako pozemky určené k zastavění, zohlednil znalec na rozdíl od doc. Ing. Jaromíra Rysky, CSc., pozemky za použití srážek dle přílohy č. 7. Stav pozemků je zjišťován ke dni 19. 7. 1950, ocenění k datu účinnosti zákona č. 221/1991 Sb., dle oceňovací vyhlášky. Podle znalce není možné na jedné straně aplikovat cenu 250 Kč za m² a současně nereflektovat úpravu ceny dle přílohy č. 7 s tím, že atributy těchto úprav není možné dohledat, resp. že by se vůbec neměly paušálně použít, byť znalec přiznává, že úplné dohledání všech důvodů snížení ceny pozemku není z důvodu běhu času možné. Při zohlednění regulačních plánů SRK000380 a SRK000412 dospěl znalec k závěru, že cena nestavebních, tj. zemědělských pozemků při celkové výměře 100 927m² činí 536 601,1 Kč. Cena pozemků určených k zastavění se započtením srážek dle přílohy č. 7 pak při celkové výměře pozemků činí 9 213 011 Kč. V případě tohoto posouzení pozemků jako částečně stavebních a částečně nestavebních tedy činí celková částka za dosud nevydané pozemky v součtu 9 749 612 Kč. Znalec se přitom co do výměry pozemků i způsobem jejich rozdělení na stavební a nestavební zcela shoduje s rozdělením vypracovaným znalce doc. Ing. Jaromírem Ryskou, CSc. Rozdíl mezi posudky tak vyplývá z odlišného hodnocení nestavebních pozemků za využití zjištěné hodnoty BPEJ ze starších map a ze započtení srážek dle přílohy č. 7 oceňovací vyhlášky.

53. Výslechem znalce provedeným dne 16. 11. 2019 soud zjistil, že znalec podrobně vysvětlil důvody, které jej k použití jednotlivých srážek dle přílohy č. 7 vedly.
54. Ze znaleckého posudku znalce Jana Čumy ze dne 12. 9. 2018 soud zjistil cenu náhradních pozemků, jejichž vydání se žalobci domáhali.
55. Výslechem znalce Jana Čumy dne 27. 1. 2020 ke znaleckému posudku č. 3460-110/2018 ze dne 12. 9. 2018 bylo zjištěno, že znalec u pozemků, s jejichž oceněním žalobci nesouhlasili, tj. u pozemků uvedených v bodu 8 tohoto rozsudku, opomenul započíst některé srážky, zejména za kanalizaci. S ohledem na tuto skutečnost bylo rozhodnuto o vypracování dodatku znaleckého posudku.
56. Z dodatku posudku znaleckého posudku č. 3460-110/2018 zpracovaného znalce Janem Čumou, který soud obdržel dne 7. 2. 2020, soud zjistil, že znalec znovu ocenil náhradní pozemky, jejichž vydání se žalobci v tomto řízení domáhají, konkrétně pozemky, jejichž cena byla žalobci rozporována. Svůj posudek tedy korigoval o srážku 7% u pozemků parc. č. 127/1 a parc. č. 441/6 vše v k. ú. Jedlová u Poličky, parc. č. 190/1 v k. ú. Karle, parc. č. 496/4 a parc. č. 496/6 v k. ú. Kunčina. U pozemků parc. č. 127/1 v k. ú. Jedlová u Poličky byla dále uplatněna srážka ve výši 10% za přístup po nezpevněné komunikaci a srážka 5% za omezení užívání pozemku kvůli ochrannému pásmu. U pozemku parc. č. 190/1 v k. ú. Karle znalec uplatnil ještě srážku ve výši 4% za absenci školy. V ostatních případech, tedy ohledně pozemků parc. č. 25/1 a parc. č. 67 vše v k.ú. Březové nad Svitavou a parc. č. 11 v k. ú. Široký Důl ponechal znalec ocenění bez srážek. Výsledná cena pozemku parc. č. 25/1 a parc. č. 67 vše v k.ú. Březové nad Svitavou činila 43 579 Kč a 41 021 Kč, pozemek parc. č. 127/1 v k. ú. Jedlová u Poličky byl oceněn na částku 11 249,91 Kč, pozemek parc. č. 441/6 v k. ú. Jedlová u Poličky byl oceněn na částku 23 596,60 Kč, pozemek parc. č. 190/1 v k. ú. Karle byl oceněn na částku 16 604,60 Kč, pozemek parc. č. 496/4 a parc. č. 469/6 byly oceněny částkami 1 674 Kč a 68 813,60 Kč a pozemek parc. č. 11 v k. ú. Široký Důl byl oceněn částkou 20 640 Kč. S ohledem na vyjádření žalobců pod bodem 8 tohoto rozsudku, znalec akceptoval jejich námítky plně stran pozemků parc. č. 127/1 a parc. č. 441/6 vše v k. ú. Jedlová u Poličky a stejně tak stran pozemků parc. č. 496/4 a parc. č. 496/6 vše v k. ú. Kunčina. Ohledně pozemku parc. č. 190/1 v k. ú. Karle akceptoval námítky žalobců pouze částečně (nebyla uznána srážka ve výši 4%) a v případě pozemků parc. č. 25/1 a parc. č. 67 vše v k. ú. Březová nad Svitavou a parc. č. 11 v k. ú. Široký Důl neuznal námítky žalobců vůbec.

57. Z informací o pozemcích má soud za prokázané, že žalobci předložili soudu informace o náhradních pozemcích, kterých se domáhají v tomto řízení, přičemž z těchto informací vyplývá, že všechny pozemky byly ke dni 17. 5. 2018 ve vlastnictví České republiky a právo s nimi hospodařit náleželo Státnímu pozemkovému úřadu.
58. Z výpisu z katastru nemovitostí ze dne 11. 9. 2019 soud zjistil, že u pozemku parc. č. 3996 v k. ú. Staré Město u Moravské Třebové bylo katastru Státním pozemkovým úřadem oznámeno zahájení pozemkových úprav. Tato skutečnost vyplývá i ze sdělení SPÚ ze dne 29. 11. 2018.
59. Z vyjádření obce Staré Město u Moravské Třebové ze dne 4. 2. 2020 má soud za prokázané, že ohledně pozemku parc. č. 1905/8 v k.ú. Staré Město u Moravské Třebové a pozemku parc. č. 44/1 v k. ú. Radišov, požádala obec v roce 2015 Státní pozemkový úřad o bezúplatný převod těchto pozemků. V současné době ovšem na převodu těchto pozemků obec netrvá.
60. Z vyjádření obce Radiměř k pozemku parc. č. 712 ze dne 5. 2. 2020 má soud za prokázané, že obec na bezúplatném převodu pozemku i nadále trvá, pozemek je součástí veřejně prospěšného projektu protipovodňových opatření. Obec požádala o bezúplatný převod pozemku dle § 7 odst. 1 písm. a) případně písm. b) zákona o SPÚ což však bylo odmítnuto, viz odpověď Krajského pozemkového úřadu pro Pardubický kraj č.j. SPÚ 265976/2019/544104/Pe ze dne 2. 7. 2019. Obci bylo totuo odpovědí sděleno, že pozemek pro požadovaný záměr nelze převést bezúplatně, protože podmínky pro bezúplatný převod musí být splněny jak k datu podání žádosti, tak k datu uzavření smlouvy. K tomu však s ohledem na nesoulad územně plánovací dokumentace nedošlo. Obec tak v současné době připravuje žádost o převod pozemku dle § 7 odst. 1 písm. c). Obec pak soudu předložila i souhrnnou technickou zprávu k připravovaným protipovodňovým opatřením.
61. Z žádosti obce Široký Důl ze dne 25. 5. 2016, která je součástí CD v přílohové obálce, soud zjistil, že obec požádala o převod pozemku parc. č. 11 dle § 10 zákona o SPÚ.
62. Z žádosti obce Květná ze dne 31. 5. 2017, která je součástí CD v přílohové obálce, soud zjistil, že o úplatný převod pozemku parc. č. 376 dle § 10 zákona o SPÚ požádalo Zemědělské družstvo Květná.
63. Z vyjádření obce Široký Důl ze dne 18. 2. 2020 soud zjistil, že obec chce v letošním roce požádat Státní pozemkový fond o převod pozemku parc. č. 11 v k. ú. Široký Důl. Za jakým účelem se tak má stát však obec neuvedla.
64. Z vyjádření ze dne 11. 2. 2020 má soud za prokázané, že žalobci založili do spisu geometrický plán č. 204-373/2019 k pozemku parc. č. 113/1 v k. ú. Sklené u Svitav. Na základě tohoto geometrického plánu vznikly z pozemku parc. č. 113/1 o výměře 2776m² dva nové pozemky, a to parc. č. 113/1 o výměře 2423m² a parc. č. 113/2 o výměře 267m².
65. Důkazy, z nichž soud učinil skutková zjištění, posoudil soud jako věrohodné.
66. Soud hodnotil provedené důkazy dle § 132 o. s. ř., tedy každý jednotlivě a následně všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti.
67. Z dalších provedených důkazů zde neuvedených nebyly soudem zjištěny žádné skutečnosti významné pro rozhodnutí ve věci.
68. Provedeným dokazováním byl zjištěn skutkový stav, který je pro snazší orientaci uveden následovně.
69. Na základě výše uvedeného soud považuje za nesporné následující skutečnosti. Původní pozemky byly předchůdcům současných žalobců odňaty na základě Výměru ÚNV hl. m. Prahy, č.j. 6245-XI./19-49-IX./1 ze dne 19. 7. 1950. Vlastnické právo k pozemkům vedeným v pozemkových knihách pod č. 621, 625, 626, 665, 676, 692, 969, 721, 733, 738, 753, 811, 856, 859, 868 vše v katastrálním území Malešice a k pozemkům vedeným v pozemkových knihách pod č. 1587 v katastrálním území Strašnice, přešlo na základě tohoto výměru z Ladislava Ryšánka,

zemřelého dne 21. 4. 1957, podle zákona o pozemkové reformě č. 46/48 Sb., na stát. Magistrát hlavního města Prahy jednotlivými rozhodnutími, která jsou uvedena ve výroku I., tohoto rozsudku, konkrétně pod článkem II., postupně rozhodoval o restitučních nárocích původních žalobců, resp. jejich nástupců, na vydání pozemků, vždy specifikovaných v jednotlivých rozhodnutích Pozemkového úřadu. V uvedených rozhodnutích se uvádí, že vydání odňatých pozemků již není možné, a to s odkazem na překážku uvedenou v ustanovení § 11 odst. 1 písm. c) zákona o půdě. Nárok na vydání nemovitostí v katastrálním území Malešic a Strašnic uplatnily oprávněné osoby v zákonné lhůtě.

70. Spornými naopak zůstaly skutečnosti, které soud pro zjednodušení shrnul do následujících okruhů:

- a) problematika aktivní legitimace žalobce a)
- b) otázka promlčení nároku žalobců
- c) existence svévole a liknavosti, jejíž prokázání umožňuje soudu nahradit projev vůle a uložit tak povinnost uzavřít smlouvu o převodu náhradních pozemků
- d) charakter odňatých pozemků, tedy zda se jedná o pozemky stavební či zemědělské a z toho vyplývající ocenění pozemků
- e) možnost vydání jednotlivých náhradních pozemků

71. Po právní stránce soud posoudil věc následovně:

72. Dle § 4 zákona o půdě je oprávněnou osobou státní občan České a Slovenské Federativní Republiky, jehož půda, budovy a stavby, patřící k původní zemědělské usedlosti, přešly na stát nebo na jiné právnické osoby v době od 25. února 1948 do 1. ledna 1990 způsobem uvedeným v § 6 odst. 1.

73. Dle § 11 odst. 1 zákona o půdě nelze pozemky nebo jejich části vydat v případě, že

- a) k pozemku bylo zřízeno právo osobního užívání, s výjimkou případů, kdy bylo toto právo zřízeno za okolností uvedených v § 8,
- b) na pozemku bylo po přechodu nebo převodu do vlastnictví státu nebo jiné právnické osoby zřízeno veřejné nebo neveřejné pohřebiště,
- c) pozemek byl po přechodu nebo převodu do vlastnictví státu nebo jiné právnické osoby zastavěn; pozemek lze vydat, nebrání-li stavba zemědělskému nebo lesnímu využití pozemku, nebo jedná-li se o stavbu umístěnou pod povrchem země. Za zastavěnou část pozemku se považuje část, na níž stojí stavba, která byla zahájena před 24. červnem 1991, a část pozemku s takovou stavbou bezprostředně související a nezbytně nutná k provozu stavby. Zahájením stavby se rozumí datum skutečného zahájení stavby, zapsané do stavebního deníku a oznámené stavebnímu úřadu, pokud byla stavba zahájena do dvou let od vydání stavebního povolení,
- d) na pozemku byla na základě územního rozhodnutí, s výjimkou osad dočasně umístěných, zřízena zahrádková nebo chatová osada nebo se na pozemku nachází zahrádková nebo chatová osada, která byla zřízena před 1. říjnem 1976,
- e) na pozemku, který byl vyňat ze zemědělského půdního fondu, bylo na základě územního rozhodnutí zřízeno tělovýchovné nebo sportovní zařízení nebo se na pozemku nachází tělovýchovné nebo sportovní zařízení, které bylo zřízeno před 1. říjnem 1976,

- f) nelze-li provést identifikaci parcel z důvodu nedokončeného přidělového řízení podle dekretu č. 12/1945 Sb., dekretu č. 28/1945 Sb., zákona č. 142/1947 Sb. a zákona č. 46/1948 Sb.

Dle odst. 2 platí, že v případech uvedených v odstavci 1 může být oprávněné osobě na její žádost převeden lesní pozemek přiměřené výměry a kvality, to vše v cenách ke dni 24. června 1991 a za podmínek stanovených zvláštním právním předpisem.

74. Dle § 11a odst. 1 zákona o půdě oprávněným osobám uvedeným v § 4, kterým podle tohoto zákona nelze vydat pozemek odňatý způsobem uvedeným v § 6 odst. 1 a 2, převádí pozemkový úřad jiné pozemky na základě veřejných nabídek, není-li dále stanoveno jinak. Osoby, na které právo oprávněné osoby na bezúplatný převod jiného pozemku přešlo děděním nebo převodem práva podle § 13 odst. 8 písm. b), se pro účely tohoto zákona považují za oprávněné osoby. Dle odst. 2 pozemkový úřad nezahrne do veřejné nabídky pozemek, jehož převodu brání zákonná překážka, nebo pozemek, ke kterému uplatnila třetí osoba právo na převod podle zvláštního právního předpisu.
75. Dle § 14 odst. 1 zákona o půdě náleží oprávněné osobě náhrada za obytné budovy, hospodářské budovy a jiné stavby, které podle tohoto zákona nelze vydat nebo které zanikly nebo byly převedeny na osobu, která není povinna je vydat. Obdobně oprávněné osobě náleží náhrada za pozemek, který se podle tohoto zákona nevydává a za který nebyl poskytnut jiný pozemek.
76. Dle § 16 odst. 1 zákona o půdě za pozemky, které se podle tohoto zákona nevydávají a za které nelze poskytnout jiný pozemek, náleží peněžitá náhrada ve výši ceny odňatého pozemku stanovené podle § 28a, pokud tento zákon nestanoví jinak (§ 14 odst. 8). Náhradu poskytne pozemkový úřad do tří let po převzetí písemné výzvy a) oprávněné osobě nebo jejímu dědici, nebo b) osobě, na kterou se vztahuje lhůta pro převod jiného pozemku podle § 13 odst. 6 tohoto zákona; výzva této osoby musí být doručena pozemkovému úřadu nejpozději do 6 měsíců od uplynutí lhůty pro převod pozemku, jinak právo na peněžitou náhradu zanikne.
77. Dle § 28a zákona o půdě se poskytují náhrady podle tohoto zákona v cenách platných ke dni 24. června 1991, a to u věcí nemovitých v cenách podle vyhlášky č. 182/1988 Sb., ve znění vyhlášky č. 316/1990 Sb.
78. Dle § 6 odst. 1 zákona o SPÚ, zákona o půdě či zákona č. 44/1988 Sb., o ochraně a využití nerostného bohatství (dále jen „horní zákon“), nelze převádět
- a) zemědělské pozemky, na jejich vydání bylo uplatněno právo podle jiného právního předpisu a o jejichž vydání nebylo dosud rozhodnuto,
 - b) zemědělské pozemky nebo jejich části určené územním plánem nebo regulačním plánem anebo rozhodnutím o umístění stavby k zastavění veřejně prospěšnými stavbami nebo stavbami dopravní infrastruktury nebo těmito stavbami již zastavěné, s výjimkou zemědělských pozemků 1. převáděných podle § 3 odst. 4, § 7 nebo § 10 odst. 1 nebo 2. 2. převáděných se souhlasem obce nebo kraje na osoby, které mají podle schválené stavební dokumentace uskutečnit výstavbu podle § 17 odst. 3 zákona č. 229/1991 Sb., ve znění pozdějších předpisů. 3. převáděných se souhlasem obce nebo kraje směnou za jiné nemovitosti podle § 17 odst. 3 zákona č. 229/1991 Sb., ve znění pozdějších předpisů, nebo 4. určených platnou územně plánovací dokumentací nebo již využitých ke zřízení technické infrastruktury; v případě pochybností vydá na základě žádosti Státního pozemkového úřadu vyjádření příslušný úřad územního plánování,
 - c) zemědělské pozemky určené k řešení podle § 2 zákona č. 139/2002 Sb., ve znění pozdějších předpisů, u kterých je v katastru nemovitostí vyznačena poznámka o zahájení pozemkových úprav,
 - d) majetek, o jehož převodu na jiné osoby bylo rozhodnuto podle jiného právního předpisu,

- e) zemědělské pozemky ve vojenských újezdech,
 - f) zemědělské pozemky v národních přírodních památkách, národních přírodních rezervacích a na územích národních parků; dále nelze převádět zemědělské pozemky v přírodních rezervacích a v přírodních památkách, s výjimkou zemědělských pozemků, k jejichž zcizení vydalo souhlas Ministerstvo životního prostředí podle jiného právního předpisu,
 - g) pozemky, u nichž bylo Státním pozemkovým úřadem zahájeno správní řízení podle § 3 odst. 3, do doby vydání pravomocného rozhodnutí,
 - h) pozemky tvořící rezervu státních pozemků podle § 3 odst. 1, písm. b) s výjimkou nakládání podle § 3 odst. 4.
79. Dle § 7 odst. 1 zákona o SPÚ Státní pozemkový úřad bezúplatně převede zemědělské pozemky, s nimiž je příslušný hospodařit, na základě písemné žádosti obce, v jejímž katastrálním území se nacházejí, do jejího vlastnictví za předpokladu, že tomu nebrání práva třetích osob, a to jde-li o pozemky
- a) v zastavěném území, jsou-li určeny k zastavění veřejně prospěšnou stavbou,
 - b) v zastavitelné ploše, jsou-li určeny k zastavění veřejně prospěšnou stavbou,
 - c) určené rozhodnutím o umístění stavby k zastavění, jsou-li určeny k zastavění veřejně prospěšnou stavbou,
 - d) zastavěné budovami nebo stavbami, které jsou nemovitostmi ve vlastnictví obce,
 - e) v zastavěném území nebo v zastavitelné ploše určené územním plánem nebo regulačním plánem k realizaci veřejné zeleně nebo k realizaci veřejně prospěšných opatření anebo již k těmto účelům využitě,
 - f) nacházejí-li se ke dni nabytí účinnosti tohoto zákona na území třetích zón národních parků a jsou-li v zastavěném území nebo zastavitelné ploše; písemnou žádost týkající se bezúplatného převodu těchto typů pozemků lze podat nejpozději do 12 měsíců ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona.
80. Dle § 14 odst. 1 vyhlášky č. 182/1988 Sb., ve znění vyhlášky č. 316/1990 Sb., cena za 1m² pozemku nebo jeho části určeného pro stavbu nebo ke zřízení zahrady anebo pozemku vedeného v evidenci nemovitostí jako zastavěná plocha a nádvoří, zahrada, nejde-li o pozemek oceňovaný podle odst. 2, činí 250 Kč v hlavním městě Praze. Cena se upraví podle přílohy č. 7. Dle odst. 3 se cena pozemku zapsaného v evidenci nemovitostí jako orná půda, ovocný sad, vinice, nebo chmelnice určí podle sazeb uvedených v příloze č. 9.
81. Dle § 13 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku (dále jen „o. z.“), každý kdo se domáhá právní ochrany, může důvodně očekávat, že jeho právní případ bude rozhodnut obdobně jako jiný právní případ, který již byl rozhodnut a který se s jeho právním případem shoduje v podstatných náležitostech; byl-li právní případ rozhodnut jinak, má každý, kdo se domáhá právní ochrany, právo na přesvědčivé vysvětlení této odchylky.
82. Na základě provedení dokazování dospěl soud k následujícím závěrům
83. Ohledně aktivní legitimace žalobce a) soud navzdory předběžnému názoru, který uvedl při jednání dne 6. 9. 2018, kdy měl za to, že aktivní legitimace žalobce částečně dána není, dospěl s ohledem na následující skutečnosti k závěru, že aktivní legitimace žalobce a) je dána, a to v plném rozsahu. Soud přitom vychází i z názoru uvedeného v rozsudku Okresního soudu v Českých Budějovicích ze dne 23. 4. 2019, č.j. 25 C 98/2018 - 538, potvrzeného Krajským soudem v Českých Budějovicích ze dne 25. 7. 2019, č.j. 19 Co 870/2019 – 677, který považuje za zcela přílehlavý.

84. Rozhodnutími Pozemkového úřadu, č.j. PÚ 209/97, PÚ 210/97, PÚ 211/97, PÚ 548/97, PÚ 2297/97, PÚ 2525/99 a SPÚ 426287/2017 Kav (PÚ 150/91) bylo prokázáno, že žalobce a) je právním nástupcem po zemřelé původní oprávněné Emilii Romanovské. Soud přitom vychází z usnesení Obvodního soudu pro Prahu 8 ze dne 7. 10. 2008, č.j. 20 D 631/2008 – 68, v němž se mj. odkazuje na skutečnost, že v závěti ze dne 15. 11. 2005 sepsané formou notářského zápisu JUDr. Janou Benkovou, sp. zn. N 269/2005 a sp. zn. NZ 244/2005, Emilie Romanovská odkázala svým vnukům Martinu Volkovi a Janu Ryšánkovi každému částku 1 000 000 Kč a dědicem veškerého ostatního movitého i nemovitého majetku, tedy univerzálním dědicem, ustanovila svého syna Pavla Ryšánka, tedy žalobce a). Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 30. 10. 2008. Žalobce a) se tak na základě výše uvedeného stal výhradním dědicem veškerého majetku po zemřelé Emilii Romanovské, zemřelé dne 30. 3. 2008 a tím se stal i osobou oprávněnou ve smyslu § 4 odst. 4 zákona o půdě.
85. Obvodní soud pro Prahu 8 svým usnesením ze dne 17. 5. 2018, č.j. 20 D 631/2008 – 163 rozhodl ve věci dodatečného projednání dědictví po zemřelé Emilii Romanovské o tom, že řízení se ohledně rozhodnutí PÚ 2285/97, PÚ 2286/97, PÚ 262/97, PÚ 549/97, PÚ 2526/99 a PÚ 496/00 zastavuje. Toto usnesení nabylo právní moci dne 17. 5. 2018. Jako důvod pro zastavení je v usnesení uvedena skutečnost, že veškeré restituční nároky zůstavitelky byly dle sdělení Státního pozemkového úřadu již vypořádány. Jelikož se neobjevil žádný nový majetek zůstavitelky, nebyl dán ani předmět řízení. Právní zástupce žalobců žádostí ze dne 17. 8. 2018 požádal notářku Mgr. Šárku Zwierzynovou o přehodnocení výsledků dodatečného projednání dědictví, nicméně soudní komisařka setrvala na skutečnosti, že zásadní je vyjádření Státního pozemkového úřadu, podle kterého byly veškeré restituční nároky zůstavitelky již vypořádány. K dodatečnému projednání by mohlo dojít za předpokladu přecenění nároků, kdy by se de facto objevil nový majetek.
86. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žalobci a) svědčí právo uplatňované v tomto řízení po zemřelé Emilii Romanovské i ve vztahu k pozemkům a restitučním nárokům, které nebyly projednány v dědickém řízení. Ve shodě se shora uvedenými rozhodnutími Okresního a Krajského soudu v Českých Budějovicích přitom vychází právě ze znění citované závěti Emilie Romanovské, která učinila žalobce a) univerzálním dědicem svého majetku, viz notářský zápis NZ 244/2005. Soud přitom vychází z rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 27. 3. 2000, sp. zn. 25 Cdo 2393/2000, v němž se uvádí, že: „*jediný dědic zůstavitele je i před skončením řízení o dědictví věcně legitimován k uplatnění nároku na náhradu škody, který na něj přešel smrtí zůstavitele.*“ Žalobce a) je tak dle pravomocného usnesení jediným dědicem po původní oprávněné Emilii Romanovské a je tak aktivně věcně legitimován k tomu, aby se domáhal se svých práv, o něž v tomto řízení jde.
87. Pro úplnost pak soud tuto otázku uzavírá s odkazem na skutečnost, že aktivní věcná legitimace žalobkyně b) vyplývá z již dříve uváděné smlouvy o bezúplatném převodu – darování – restitučního nároku uzavřené dne 20. 7. 2018 mezi ní a původním oprávněným Alexandrem Buckem. S ohledem tyto skutečnosti proto oběma žalobcům náleží dle § 11 zákona o půdě ve spojení s § 14 odst. 1 věta druhá a § 17 odst. 3 písm. a) zákona o půdě nárok na nabytí vlastnického práva k náhradním pozemkům, které jim nemohly být vydány s ohledem na překážky uvedené v § 11 odst. 1 písm. c) zákona o půdě.
88. Otázka promlčení a liknavosti spolu úzce souvisí. Soud již při jednání dne 6. 9. 2018 účastníkům sdělil, že se neztotožňuje s názorem Nejvyššího soudu ČR vyjádřeným v usnesení sp. zn. 28 Cdo 4173/2017, a na rozdíl od tohoto názoru má za to, že i přecenění restitučních nároků vyjadřuje majetkové právo restituentů, které podléhá promlčení, a to v obecné tříleté promlčecí lhůtě. Běh promlčecí lhůty by dle názoru soudu mohl být počítán ode dne následujícího poté, co restituenti obdrželi finanční náhradu, viz usnesení Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 28 Cdo 442/2011, případně lze běh posunout tak jak je uvedeno v rozsudku Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 28 Cdo 3381/2009, případně sp. zn. 28 Cdo 1266/2002. Do úvahy pak přichází též usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 28 Cdo 1548/2009 vyjadřující se k námitce promlčení v rozporu s dobrými mravy, pokud bylo plnění oprávněné osobě závislé na spolupůsobení Pozemkového fondu ČR.

89. Žalobci předně již v žalobě uvedli, že jejich nárok není ani po 25 letech vypořádán, původní žalobkyně se nápravy křivd nedočkala, druhý žalobce pro pokročilý věk postoupil svůj nárok na svou nástupkyni. Tuto dobu žalobci považují za nepřiměřeně dlouhou samu o sobě. Další svévolnost a liknavost spatřují žalobci v nedostatečné kvalitě veřejných nabídek, s čímž ovšem žalovaná zásadně nesouhlasila, když uvedla, že nabízela dostatek vhodných náhradních pozemků a žalobcům nic nebránilo se o tyto pozemky ucházet.
90. Žalobci soudu doložili poměrně hojnou korespondenci s žalovanou, resp. její právní předchůdkyní Pozemkovým fondem. Z jednotlivých žádostí oprávněných osob domáhajících se vydání náhradních pozemků, zařazení do evidence oprávněných osob, žádostí o bezúplatný převod jiných pozemků, přihlášek do veřejných nabídek pozemků, resp. z odpovědi žalované či Pozemkového fondu ČR o neúspěchu ve veřejných nabídkách, má soud za prokázané, že se žalobci domáhali vydání náhradních pozemků a v této souvislosti se účastnili veřejných nabídek pozemků, povětšinou neúspěšně, resp. domohli se pouze částečného uspokojení svých nároků. Tuto snahu přitom žalobci vyvíjejí minimálně od roku 1998. Tuto skutečnost nesporně ani žalovaná, neboť pokud jde o uspokojení žalobce a) odkázala na smlouvu o převodu pozemků č. 19 PR 02/01 ze dne 29. 11. 2002, kterou byly plně vypořádány nároky plynoucí z rozhodnutí č.j. PÚ 2285/97, PÚ 2286/97, PÚ 262/97, PÚ 496/97, PÚ 496/00 a PÚ 549/97. V případě žalobce b) se pak odkázala na smlouvu o převodu pozemků č. 15 PR 05/01 ze dne 28. 4. 2006, kterou byl tento již v převážném rozsahu uspokojen, neboť jí byly plně vypořádány nároky plynoucí z rozhodnutí č.j. PÚ 209/97, PÚ 210/97, PÚ 211/97, PÚ 2285/97, PÚ 2286/97, 2297/97, PÚ 2525/99, PÚ 262/97 a PÚ 496/00.
91. V otázce uzavření smlouvy o bezúplatném převodu pozemků do vlastnictví navrhovatele ve smyslu uspokojení jeho nároku jako oprávněné osoby na převod náhradních pozemků za pozemky, které mu dle příslušných rozhodnutí nebylo možné vydat, existuje poměrně rozsáhlá judikatura. Žalobci sami dle názoru soudu správně poukázali zejména na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 31 Cdo 3767/2009 ze dne 9. 12. 2009. V tomto rozhodnutí soud konstatoval, že: *„důvodnost žaloby na uložení povinnosti Pozemkovému fondu České republiky uzavřít smlouvu o bezúplatném převodu konkrétních náhradních pozemků podle § 11 odst. 2 zákona č. 229/1991 Sb. ve znění pozdějších předpisů není třeba - při liknavém postupu fondu - vázat na podmínku předchozího zahrnutí těchto pozemků do veřejné nabídky.“* V odůvodnění tohoto rozhodnutí pak Nejvyšší soud neopomněl ani změnu právní úpravy, k níž došlo s účinností od 14. 4. 2006, když uvedl, že: *„Žalovaný má tedy zákonnou povinnost převádět náhradní pozemky, přičemž struktura jeho nabídky musí mít takové kvalitativní a kvantitativní parametry, aby náhrada byla poskytnuta v co možná nejkratší době co možná nejširšímu okruhu oprávněných osob. Žalovaný nesmí fakticky upřednostňovat postup podle zákona č. 95/1999 Sb., před uspokojováním závazků státu podle § 11 odst. 2 zákona č. 229/1991 Sb., které stát uznal, protože to je v rozporu s jeho působností v rámci plnění povinností uložených zákonem č. 229/1991 Sb. (viz náleží Ústavního soudu, sp. zn. III. ÚS 495/02). Ani postup podle nového ustanovení § 11a zákona č. 229/1991 Sb. přitom evidentně nezaručuje řádné plnění povinností žalovaného k převodu náhradních pozemků, a citovaný náleží je tedy stále aktuální.“* Z předmětného rozhodnutí lze citovat i dále, viz: *„nesnáze při vyřizování nároků vyplývajících z restitučních právních předpisů nesmí státní orgán přesouvat na osoby oprávněné a nemůže těmito těžkostmi - ať už jsou jakéhokoliv charakteru - odůvodňovat nedostatky ve svém postupu.“* Soud dále uvedl, že *„přítom jediný způsob, jak se osoby oprávněné mohou domoci splnění svého nároku, je právě podání žaloby na uložení povinnosti žalovanému uzavřít s nimi smlouvu o převodu konkrétních pozemků“*. Nejvyšší soud vhodně připomněl, že: *„nepovažuje ve vztahu k ostatním osobám oprávněným za diskriminující takové rozhodnutí soudu, v němž bude Pozemkovému fondu České republiky uložena povinnost uzavřít s osobou oprávněnou smlouvu o bezúplatném převodu vlastnického práva ke konkrétním pozemkům, i když tyto nebyly uveřejněny ve veřejné nabídce. Naopak, takové rozhodnutí bude vyhovovat zásadě ovládající soukromé právo, totiž že každý si má střežit svá práva (vigilantibus iura scripta sunt). Osoba, která neváhá brát se o svá zákonem a rozhodnutím státního orgánu uznaná práva cestou soudního řízení, nejenže naplňuje zásadu sbora uvedenou, a nelze jí proto upřít určité výhodnější postavení oproti jiným osobám, ale tímto jednáním též uvádí v život základní principy materiálního právního státu, za nějž se Česká republika ve svém čl. 1 odst. 1 Ústavy*

prohlašuje. V takovém státě se totiž dbá nejen dodržování právně formálních postupů, ale i principu spravedlnosti v chování a jednání státu (viz Klokočka, V. Ústavní systémy evropských států. 2., aktualizované a doplněné vydání. Praha: Linde, 2006, str. 82 a násl.).“ V závěru pak soud uvedl, že: „jediný způsob, jak se osoby oprávněné mohou domoci splnění svého nároku, je právě podání žaloby na uložení povinnosti žalovanému uzavřít s nimi smlouvu o převodu konkrétních pozemků.“

92. Obdobný závěr stran povinnosti převádět pozemky v náležitě kvalitě a kvantitě obsahuje též náleží Ústavního soudu ČR ze dne 13. 1. 2010 sp. zn. I. ÚS 3169/07. Z novější judikatury je pak možné odkázat i na usnesení Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 28 Cdo 4200/2016 ze dne 26. 10. 2016, který potvrzuje platnost shora uvedeného rozhodnutí 31 Cdo 3767/2009 i po změně právní úpravy, viz závěr Nejvyššího soudu shora. Ohledně možnosti domáhat se žalobou svého nároku u soudu pak lze odkázat též na náleží Ústavního soudu ČR sp. zn. III. ÚS 495/05.
93. Zdejšímu soudu je z úřední činnosti známo, že liknavost žalované byla v řadě obdobných případů dovozena jak soudy prvních stupňů, tak i soudy stupňů vyšších. Jako příklad lze uvést rozsudek Okresního soudu ve Svitavách ze dne 4. 5. 2017, č.j. 7 C 207/2016 – 218 potvrzeném rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové – pobočkou v Pardubicích ze dne 22. 1. 2018, č.j. 18 Co 241/2017 – 248. Obdobně též rozsudek Okresního soudu ve Svitavách ze dne 19. 9. 2017, č.j. 6 C 140/2016 - 185, potvrzený rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové – pobočkou v Pardubicích ze dne 22. 1. 2018, č.j. 18 Co 360/2017 – 261. Hodnocení liknavosti v tomto případě poté nezpochybnil ani Nejvyšší soud ČR ve svém usnesení ze dne 18. 9. 2018, č.j. 28 Cdo 2288/2018 – 33. Za vhodný příklad, a to zejména s ohledem na zcela shodnou věc, co do podstatné části předmětu řízení i co do účastníků, lze pak rovněž označit již citovaný rozsudek Okresního soudu v Českých Budějovicích ze dne 23. 4. 2019, č.j. 25 C 98/2018 – 538, ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 25. 7. 2019, č.j. 19 Co 870/2019 – 677. Proti těmto rozhodnutím podala žalovaná dovolání, které však Nejvyšší soud ČR svým rozhodnutím ze dne 19. 2. 2020, č.j. 28 Cdo 4148/2019 – 884 odmítl, neboť shledal námitky žalované jako nedůvodné.
94. Ve světle provedených důkazů a výše uvedených rozhodnutí vyšších soudů dospěl i zdejší soud k závěru o liknavosti a svévolnosti postupu žalované. Za klíčový faktor při posuzování této otázky pak soud považuje především skutečnost, že žalobci se svého práva domáhají již od roku 1992. Z předložených listin, především přihlášek k veřejným nabídkám a následných sdělení Pozemkového fondu, má soud za prokázané, že žalobci se dostatečně a dlouhodobě domáhali ve veřejných nabídkách vydání náhradních pozemků. Úspěch však zaznamenali pouze částečný. Odhlédnout pak v žádném případě nelze ani od skutečnosti, že teprve rozhodnutím Státního pozemkového úřadu – Krajského pozemkového úřadu pro Středočeský kraj a hlavní město Praha, sp. zn. 1RP4556/2017-537102, č.j. SPU 426287/2017Kav, ze dne 1. 11. 2017 byl definitivně vymezen nárok žalobců. K této skutečnosti došlo skutečně až po stěží uvěřitelných 25 letech. Teprve vydáním tohoto rozhodnutí získali žalobci konečnou představu o výši svého restitučního nároku. Za této situace pak lze jen stěží klást žalobcům k tíži další neúčast ve veřejných nabídkách. Soud má ostatně právě z množství podaných byt' neúspěšných přihlášek za to, že žalobci za výše uvedenou dobu dostatečně prokázali aktivní snahu svůj nárok řešit a vyčerpat. Jestliže tedy žalovaná tvrdí, že nabídka náhradních pozemků byla prováděna v dostatečném množství a kvalitě, jak dokládala výpisem veřejných nabídek na přiloženém CD, má soud za to, že pokud ani po 25 letech nedošlo k uspokojení nároků žalobců, nelze o ničem takovém hovořit. Požadavek žalované na to, aby se žalobci svých nároků domáhali další účastí ve veřejných nabídkách, proto považuje za neopodstatněný a ve svém důsledku obcházející závěry dnes již ustálené judikatury.
95. Problematickou se mezi účastníky řízení stala i otázka přecenění pozemků. Žalovaná je přesvědčena o zemědělském charakteru pozemků, naproti tomu žalobci se domáhají ocenění pozemků zčásti jako stavebních. Povědomí o existenci dokumentace, kterou žalobci získali od IPR Praha a na kterou se žalobci odvolávají (o níž bude podrobněji pojednáno níže), získali díky informaci od jiného žalobce v obdobném řízení vedeném před Okresním soudem v Kolíně až

v roce 2017, jak uvedli při jednání zdejšího soudu dne 15. 10. 2018. Žalovaná naproti tomu uvedla, že tyto informace jsou na internetových stránkách IPR Praha dostupné od roku 2012 a nemůže tak jít k tíži žalované, že se o nich žalobci dověděli až o několik let později.

96. S takovým závěrem ovšem soud zásadně nesouhlasí a připomíná, že poskytování náhradních pozemků a tedy snaha co nejlépe vyřešit letité nároky restituentů patří mezi základní povinnosti Pozemkového fondu, resp. současné žalované jakožto její právní nástupkyně. V duchu shora citovaného závěru Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 31 Cdo 3767/2009 platí pro žalovanou následující pravidlo: *„nesnáze při vyřizování nároků vyplývajících z restitučních právních předpisů nesmí státní orgán přesouvat na osoby oprávněné a nemůže těmito těžkostmi - ať už jsou jakéhokoliv charakteru - odůvodňovat nedostatky ve svém postupu.“* Jestliže tedy žalovaná o existenci dokumentace věděla, bylo její povinností s touto informací pracovat a odstranit případnou spornost této otázky, o níž v podstatě bylo evidentní, že vyvstane, jakmile se o dokumentaci účastníci dozvědí. Žalovaná však toto neučinila a informaci vědomě zamlčovala. Byli to tedy žalobci, kdo v konečném důsledku musel vynaložit značné úsilí ke zjištění charakteru a hodnoty nevydaných pozemků. Takový postup ovšem soud považuje za nepřijatelný, neboť je to žalovaná, která měla povinnost vyhledávat veškeré dostupné podklady pro zjištění hodnoty nároků žalobců.
97. Soud proto tuto otázku uzavřel s tím, že výše uvedené skutečnosti svědčí o liknavém a svévolném přístupu žalované a námitku promlčení považuje za vznesenou v rozporu s dobrými mravy ve smyslu § 2 odst. 3 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku a také ve smyslu shora uvedeného rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 28 Cdo 1548/2009 ze dne 3. 2. 2010.
98. Ostatně i Ústavní soud ČR ve svém nálezu I. ÚS 755/06 ze dne 10. 12. 2008 zdůraznil, že: *„restitučními zákony se demokratická společnost snaží alespoň částečně zmírnit následky minulých majetkových a jiných krůvd a stát a jeho orgány jsou povinny postupovat podle restitučního zákona v souladu se zákonnými zájmy osob, jejichž újma má být alespoň částečně kompenzována. Ke splnění účelu a cíle restituce je proto zejména nutné, aby obecné soudy interpretovaly restituční zákony ve vztahu k oprávněným osobám vstřícně, v duchu snahy o zmírnění některých majetkových krůvd, v jejichž důsledku k přechodu majetku došlo.“* Obdobně lze uvést též novější nález IV. ÚS 1088/12 ze dne 21. 5. 2013, v němž se uvádí, že *„smyslem a účelem restitučních zákonů je snaha alespoň částečně zmírnit následky minulých majetkových a jiných krůvd, přičemž ke splnění účelu a cíle restituce je zejména nutné, aby obecné soudy interpretovaly restituční zákony ve vztahu k oprávněným osobám co nejvstřícněji.“*
99. V návaznosti na výše uvedené bylo dále třeba vyjasnit otázku, zda pozemky odňaté v roce 1950 měly charakter pozemků zemědělských, jak tvrdí žalovaná či stavebních, jak tvrdí žalobci. Ti se stavebního charakteru pozemků domáhají na základě znaleckého posudku doc. Ing. Jaromíra Rysky, CSc. č. 2388/47/2017 ze dne 18. 12. 2017 ve znění jeho dodatku č. 2420/30/2018 ze dne 15. 11. 2018. Znalec oceňoval nemovitosti ke dni jejich přechodu na stát, a to v cenách ke dni 24. 6. 1991. Žalovaná se znaleckým posudkem nesouhlasila, odmítla, že by případné možné rozpory mohl odstranit doplňující výsledek znalce a namísto toho předložila soudu znalecký posudek Ing. Pavla Pelce. Žalovaná znalecký posudek doc. Ing. Jaromíra Rysky, CSc. označila za nesprávný nejen proto, že žalobcům odňaté pozemky měly dle jejího stanoviska v době jejich přechodu na stát zemědělský charakter, ale i proto, že případné ocenění těchto pozemků jako stavebních bylo provedeno chybně, když nezohledňovalo příslušné srážky. Tyto výhrady tak odstranil žalovanou předložený posudek, v němž znalec Ing. Pavel Pelc ocenil pozemky jednak jako zemědělské, ale také též jako částečně zemědělské a stavební a aplikoval na jejich ocenění příslušné srážky. Konečnou úvahu o tom, zda se skutečně mělo jednat o pozemky zemědělského či stavebního charakteru tak žalovaná ponechala na úvaze soudu.
100. Soud se tedy nejprve zabýval otázkou charakteru pozemků a dospěl k závěru o tom, že je třeba na část z nich nahlížet částečně jako na stavební, a to z následujících důvodů.
101. Žalovaná svou argumentaci o tom, že nevydané pozemky měly v době jejich odnětí zemědělský charakter, opírá o tvrzení, že regulační a zastavovací plán Státní regulační komise z roku 1938, tedy

SRK 000380, nebyl potvrzen Ministerstvem veřejných prací. Na předmětných pozemcích rovněž v době odnětí pozemků žádná výstavba neprobíhala.

102. Žalobci naopak prokazovali, že pozemky u nichž to připadalo v úvahu, byly určeny k výstavbě, neboť byly zařazeny do funkční plochy územně plánovací dokumentace platné ke dni přechodu pozemků na stát. Svůj názor opřeli zejména o vyjádření IPR Praha, ze dne 31. 5. 2018, návrh Rady ÚNV na schválení programu výstavby ze dne 24. 6. 1958, směrné územní plány Státní regulační komise z roku 1938, sdělení Ministerstva zemědělství – prohlášení stavebního obvodu ze dne 18. 12. 1947 a dále o rozsáhlou judikaturu ve věci.
103. S výše uvedenými podklady pracovali i znalci doc. Ing. Jaromíra Rysky, CSc. a Ing. Pavel Pelc a zrcadlí je i jimi předložené znalecké posudky, které se v otázce ocenění pozemků jako stavebních od sebe odlišují v otázce aplikace srážek dle přílohy č. 7 oceňovací vyhlášky.
104. Z předložených podkladů, tedy zejména vyjádření IPR Praha, ze dne 31. 5. 2018, zápisu sepsaném o stavební komisi konané dne 19. 6. 1950, návrh Rady ÚNV na schválení programu výstavby ze dne 24. 6. 1958, směrné územní plány Státní regulační komise z roku 1938, sdělení Ministerstva zemědělství – prohlášení stavebního obvodu ze dne 18. 12. 1947, má soud za prokázané, že pro oblast Strašnic a Malešic existovala územně plánovací dokumentace, do které byly odňaté pozemky zařazeny, přičemž tato územně plánovací dokumentace byla platná v době odnětí pozemků.
105. Soud při svém rozhodování vycházel např. z usnesení Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 28 Cdo 1890/2019 ze dne 19. 6. 2019 v němž se uvádí, že: *„i v těch případech, kdy byly pozemky v době přechodu na stát evidovány jako zemědělské, nicméně byly určeny k výstavbě (v době prodeje existující územně plánovací dokumentace, vykoupení za účelem výstavby, bezprostřední realizace výstavby, existence územního rozhodnutí o umístění stavby), lze i takové pozemky v zásadě ocenit jako pozemky určené pro stavbu ve smyslu ustanovení § 14 odst. 1 vyhlášky č. 182/1988 Sb., ve znění vyhlášky č. 316/1990 Sb. (srov. např. rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 25. 11. 2015, sp. zn. 28 Cdo 2956/2014, ze dne 3. 4. 2014, sp. zn. 28 Cdo 444/2014, ze dne 3. 6. 2015, sp. zn. 28 Cdo 4678/2014, a usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25. 11. 2015, sp. zn. 28 Cdo 3971/2014, a ze dne 2. 9. 2015, sp. zn. 28 Cdo 1025/2015).“*
106. Obdobně soud vycházel i z usnesení Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 28 Cdo 2288/2018 ze dne 18. 9. 2018, v němž se konstatuje, že *„pozemky, které byly v době přechodu na stát evidovány jako pozemky zemědělské, nicméně byly určeny k výstavbě (v době prodeje existující územně plánovací dokumentace, vykoupení za účelem výstavby, bezprostřední realizace výstavby), je třeba ocenit jako pozemky určené pro stavbu ve smyslu § 14 odst. 1 vyhlášky č. 182/1988 Sb., ve znění vyhlášky č. 316/1990 Sb.“*
107. Nejvyšší soud ČR dále ve svém usnesení sp. zn. 28 Cdo 1227/2015 ze dne 1. 9. 2015 uvedl, že pro posouzení charakteru pozemků jakožto stavebních má velký význam existence územně plánovací dokumentace, která předmětné pozemky předurčuje ke stavebnímu využití. Obdobně hovoří i usnesení Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 28 Cdo 3689/2015 ze dne 3. 2. 2016, v němž soud poukázal mj. na platnost vyhlášky č. 709/1950 Ú. I, od níž se odvíjí stavební charakter odňatých pozemků. V neposlední řadě se lze odkázat též na rozsudek Nejvyššího soudu ČR č.j. 28 Cdo 4185/2019 – 1069 ze dne 10. 2. 2020, který se k otázce stavebního charakteru pozemků rovněž vyjádřil.
108. S ohledem na výše uvedené tak soud nemůže přisvědčit námitkám žalované stran skutečnosti, že se v době odnětí nejednalo o pozemky určené k zastavění, když tyto pozemky byly zařazeny do funkční plochy územně plánovací dokumentace ke dni přechodu na stát. Samotnou existenci územně plánovací dokumentace žalovaná nezpochybnila. Skutečnost, že regulační plán nebyl schválen Ministerstvem veřejných prací, nemění nic na tom, že se i tak jednalo o relevantní územně plánovací dokumentaci.
109. K výše uvedenému soud poznamenává, že otázku srážek podle přílohy č. 7 soud považuje na odborně náročnou, byť se domnívá, že lze vycházet z posudku doc. Ing. Jaromíra Rysky, CSc., a to zejména z toho důvodu, že tento posudek obstál v řadě řízení, v nichž byli žalobci úspěšní, jak je ostatně uvedeno níže a nebyl rozporován ani soudy vyšších stupňů, viz usnesení Nejvyššího soudu

ČR ze dne 19. 2. 2020, č.j. 28 Cdo 4148/2019 – 884. Okresní soud však poznamenává, že se touto otázkou pro účely vydání částečného rozsudku nezabýval, neboť tato bude předmětem dalšího řízení.

110. Jak bylo uvedeno v bodech 16, 17 a 18 obdobně se k závěrům přijatým okresním soudem postavil i Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ve svém zrušujícím usnesení ze dne 3. 8. 2021, č.j. 22 Co 267/2020 – 1394, který mj. uložil okresnímu soudu, aby vedl dokazování za účelem ocenění odňatých pozemků. Je pravdou, že tato otázka byla v době rozhodování krajského soudu podstatná, neboť tvrzená výše restitučního nároku dle znalce Ing. Rysky činila 16 125 281 Kč, zatímco dle znalce Ing. Pelce činila pouhých 9 749 612 Kč, přičemž v době rozhodování krajského soudu byl již nárok stanovený Ing. Pelcem překročen. Nicméně s ohledem na sdělení žalované ze dne 21. 12. 2021 (č.l. 1489), činí restituční nárok žalobců v současné době minimálně **13 069 846 Kč**, přičemž pravomocnými rozhodnutími soudů je v současné době nárok žalobců vyčerpán pouze co do částky 11 217 656,21 Kč. Zbývá tedy nárok ve výši minimálně 1 852 189,79 Kč. Tato částka je dle názoru soudu dostatečná proto, aby mohl být ve věci vydán částečný rozsudek ohledně pozemků, jejichž vydání ani ocenění není mezi stranami sporné, jedná se o pozemky:

- parc. č. 104 zapsané na LV č. 10002 pro k. ú. Jedlová u Poličky, obec Jedlová, u Katastrálního úřadu pro Pardubický kraj, Katastrální pracoviště Svitavy (13 042,64 Kčs),
- parc. č. 547, zapsané na LV č. 10002 pro k. ú. Moravská Kamenná Horka, obec Kamenná Horka, u Katastrálního úřadu pro Pardubický kraj, Katastrální pracoviště Svitavy (645 Kčs),
- parc. č. 3562, parc. č. 3563 zapsané na LV č. 10002 pro k. ú. Linhartice, obec Linhartice, u Katastrálního úřadu pro Pardubický kraj, Katastrální pracoviště Svitavy (30 920,74 Kčs + 12 366 Kčs),
- parc. č. 597/1 zapsaný na LV č. 10002 pro k. ú. Pacov u Moravské Třebové, obec Městečko Trnávka, u Katastrálního úřadu pro Pardubický kraj, Katastrální pracoviště Svitavy (25 061 Kčs),
- parc. č. 2213 zapsaný na LV č. 10002 pro k. ú. Mladějov na Moravě, obec Mladějov na Moravě, u Katastrálního úřadu pro Pardubický kraj, Katastrální pracoviště Svitavy (17 020 Kčs),
- parc. č. 178/3, parc. č. 178/4 zapsané na LV č. 10002 pro k. ú. Karle, obec Karle, u Katastrálního úřadu pro Pardubický kraj, Katastrální pracoviště Svitavy (40 142,80 Kčs + 4 655,20 Kčs), **po přecenění 178/4 částka 4 095,20 Kč** (souhlas žalované na č. l. 1497),
- parc. č. 190/1 (16 604,60 Kč) zapsané na LV č. 10002 pro k. ú. Karle, obec Karle, u Katastrálního úřadu pro Pardubický kraj, Katastrální pracoviště Svitavy, **po přecenění cena 15 625,60 Kč** (č. l. 1410 p. v., souhlas žalované na č. l. 1497)

dotakem ZP Ing. Čumy byla odstraněna spornost ceny u pozemků:

- parc. č. 127/1 (11 249,91 Kčs) a parc. č. 441/6 (23 596,60 Kčs) zapsané na LV č. 10002 pro k. ú. Jedlová u Poličky, obec Jedlová, u Katastrálního úřadu pro Pardubický kraj, Katastrální pracoviště Svitavy,
- parc. č. 496/6 (1 674 Kčs) a parc. č. 496/4 (68 813,60 Kčs) zapsané na LV č. 10002 pro k. ú. Kunčina, obec Kunčina, u Katastrálního úřadu pro Pardubický kraj, Katastrální pracoviště Svitavy,

Celková hodnota těchto pozemků činí 264 253,09 Kč a s ohledem na zbývající minimální výši nároku tak lze tyto pozemky vydat.

111. Vydání těchto pozemků nebrání dle závěrů soudu ani námitka neekvivalence již poskytnuté naturální či finanční náhrady s ohledem na inflaci. Soud se ztotožňuje se závěry Nejvyššího soudu sp. zn. 28 Cdo 2586/2019 podle něhož jediným rozhodujícím (univerzálním) kritériem, s jehož použitím lze srovnávat prakticky všechny pozemky cena pozemku. Pokud jde o námitku, že žalobcům již byly poskytnuty pozemky mnohonásobně svou výměrou převyšující velikost

pozemků odňatých, pak ani zde neshledává soud námitku žalované případnou. Je zcela logické, že aby došlo ke kompenzaci pozemků odňatých na území Hlavního města Prahy, je nutné poskytnout nepoměrně větší pozemky na venkově. Ostatně soud považuje za nutné poznamenat, že k těmto nepoměřům by nedošlo, kdyby stát přistoupil k odškodnění žalobců a jiných restituentů hned z kraje devadesátých let, kdy nepochybně bylo možné vydávat pozemky o menší výměře a mnohem blíže původním odňatým pozemkům. Za situace, kdy ani po třiceti letech není tato záležitost uzavřena a kdy žalobcům nezbyvá, než se domáhat vydání náhradních pozemků po celé České republice, není dle soudu na místě argumentovat nepřiměřeností finančního ohodnocení pozemků z hlediska inflace či jejich větší výměrou.

112. Okresní soud tedy přistoupil k vydání tohoto částečného rozsudku, a to zejména s ohledem na skutečnost, že je zde dostatečný finanční prostor umožňující tyto pozemky vydat a dále též pro to, že dokazování za účelem jednak ocenění odňatých pozemků a dále možnosti vydání náhradních pozemků je proces, který si nepochybně vyžádá delší dobu. Pokud by soud tento částečný rozsudek nevydal, mohlo by se v konečném důsledku stát, že restituční nárok žalobců bude zcela vyčerpán a řízení u zdejšího soudu by tak muselo být po 4 letech zastaveno, resp. žaloba zamítnuta. S ohledem na závěry ke kterým soud jak shora uvedeno dospěl, považuje takovýto závěr za neakceptovatelný a neodpovídající potřebě alespoň částečně napravit liknavost, s níž stát přistoupil k oprávněným nárokům žalobců.
113. S ohledem na skutečnost, že po nabytí právní moci bude v řízení dále pokračováno, se soud nijak nezabýval otázkou nákladů řízení, neboť rozhodováno o nich bude až při vydání konečného rozhodnutí ve věci. Po nabytí právní moci tohoto rozsudku se tak soud, vázán závěry usnesení Krajského soudu v Hradci Králové - pobočky v Pardubicích ze dne 3. 8. 2021, č.j. 22 Co 267/2020 – 1394, bude dále zabývat oceněním odňatých pozemků a jakož i oceněním a možností vydání náhradních pozemků ohledně nichž nepanuje mezi účastníky řízení shoda.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je možno podat odvolání ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení, a to prostřednictvím podepsaného soudu ke Krajskému soudu v Hradci Králové, pobočce Pardubice.

Nebude-li povinnost tímto rozsudkem uložená splněna dobrovolně, lze se jejího splnění domáhat návrhem na nucený výkon.

Svitavy 9. února 2022

Mgr. Petr Machačka v. r.
soudce

Shodu s prvopisem potvrzuje Pavlína Maixnerová.

Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 05.04.2022 a je vykonatelné. Připojení doložky provedla Petra Růžičková dne 22.04.2022.